

KLUB LITERÁRNÍ
FANTASTIKY
OSTRAVA

LEONARDO

PKO Černá louka Ostrava

L E O N A R D O – klubový informátor KLF Ostrava

řádné číslo při příležitosti SF CONu Ostrava 88

O b s a h : (FANTAZIE)² – Dittmar Chmelař

KAMKOLIV, MIMO TENTO SVĚT – Jan Balabán

R. Bradbury – SEN V HOREČCE – přeložil Dittmar
Chmelař

FUTUROŠOK – Ladislav Sommer

KLUBOVÁ ANKETA 1987 – zpracoval Jiří Pilch

ČTVRTÝ DEN AŽ NAVĚKY – recenze Jiřího Pilcha

HOSTÉ SF CONu 1888 – Dittmar Chmelař, Aleš Koval

KDO JSI BEZ VINY... – Aleš Koval

TĚŠÍME SE NA VÁS – Karel Veverka a Petr Heteša

LEONARDO – Pracovní materiál Klubu literární fantastiky v Ostravě

Vydává: Městský klub mládeže, PKO, Studio Černá louka Ostrava

Odpovědní redaktoři: Cyril Vltavský, Constance Vyhlídalová

Redakční rada: Aleš Koval, Dittmar Chmelař, Pavel Poláček, Lubomír
Kusák

Ilustrace: Stanislav Komárek

Pracovní materiál určený jen pro vnitřní potřebu

Otiskované příspěvky a ilustrace nejsou honorovány

Náklad mimořádného čísla: kusů

Vychází občasně

(FANTAZIE)²

Zcela neočekávaně, impozantně a úplně fantasticky odstartovala druhá polovina osmdesátých let. Sovětský svaz začal realizovat grandiózní plán přestavby ekonomiky a přeměn společenského života vytyčený XXVII. sjezdem KSSS, došlo k uzavření dohody mezi SSSR a USA o likvidaci raket středního a kratšího doletu, „praktičtí“ fyzikové utekli svým objevem supravodivosti při -17°C svým teoretickým kolegům doslova do 21. století (a nejenom jim!), stejně jako kanadský sprintér Ben Johnson svým fantastickým světovým rekordem 9,83 s v běhu na 100 metrů během 2. lehkooatletického mistrovství světa v Říme. Britská rocková skupina Marillion začala psát vydáním svých dlouhohrajících desek novou kapitolu vývoje populární hudby, kolektiv vědců z berlínské nemocnice Charité oznámil, že se mu podařilo vyrobit lidské monoklonální protilátky proti viru HIV – původci AIDS, což by mohlo být jednou z cest vedoucích k přípravě účinného léku proti této zhoubné nemoci, zatímco veškeré človenstvo na této planetě překročilo fantastickou hranici 5 miliard jedinců, ani v tom nejmenším si nepřipouštějíc problémy, které tato skutečnost s sebou přináší. Fantazie, ona všudypřítomná předchůdkyně záměrů „nahé opice“, je opět na koni. Buďme objektivní a přiznejme, že plným právem, máme přitom na paměti, že nebýt její spolupráce s tvůrčími a uměleckými záměry člověka konce 20. století, těžko by bylo možné konstatovat ony výše uvedené fantastické skutečnosti, které v čím dále tím větší míře podmiňují naši současnost.

Zvlášť markantně se podepsala fantazie pod objev supravodivosti při fantasticky výhodných teplotách. Dnes si ještě vůbec nejsme schopni uvědomit, jak převratným způsobem změnil tento objev náš život. Všechny možné i nemožné příklady vystihující jeho převratnost nejsou dostatečně odpovídající a výstižné. Samotnému objevu supravodivosti při extrémně „vysokých“ teplotách předcházely úvahy biofyziků o lidských paměťových buňkách, ve kterých určité informace stále „proudí“ beze ztrát jako proud v supravodivém obvodu. Tyto informace jsou v paměťových buňkách uzavřeny na neomezeně dlouhou dobu, v důsledku čehož si lidský mozek pamatuje i po velmi dlouhé době určité události. Inu, vskutku fantastická

domněnka slavící svůj triumf praktickým potvrzením vědeckých pokusů překvapených fyziků. V této souvislosti mě nenapadá nic jiného, než celá řada praktických aplikací bájného principu supravodivosti. Dovedete si představit, že například my muži budeme moci „uzamknout“ své vlastní ženy nebo intimní přítelkyně do supravodivého stavu nám odpovídající tolerance, intelektuální přitažlivosti a smyslné žádostivosti podmíněné patřičnou dávkou něžnosti, zatímco ženy budou moci totéž provádět s námi? Nebo dovedete si představit báječně fungující koloběh ideálních dodavatelsko-odběratelských vztahů, fungujících naprosto perfektně na principu supravodivosti? Když to jde na atomární úrovni, proč by to nemohlo fungovat v našem národním hospodářství? Chce to jen tak málo: Stejně jako supravodivost eliminuje elektrický odpor, stačí odstranění oněch tolikrát proklínaných a zatracovaných objektivních příčin neplnění již zmíněných dodavatelsko-odběratelských vztahů. Kdyby se to povedlo, možná že i vážená pani Fantazie by zůstala na chvíli v mém úžasu stát.

Zatím nám však nezbyvá, než pouze konstatovat, že sám název této úvahy není dostatečně adekvátní příslibem změn, kterými nás naše současnost ve spolupráci s tvůrčí fantazií tolik překvapila. Nikoliv tedy (Fantazie)², nýbrž zcela jednoznačně (Fantazie)ⁿ. Jen a jen na nás bude záležet, jakých hodnot a jakým tempem bude ona proměnná n nabývat. My, ostravští organizátoři v pořadí již VIII. celostátního setkání přátel science fiction, si neskromně přejeme, aby se i nám povedlo přispět svou troškou do tohoto našeho společného, fantastického mlýna současnosti, kde se již dnes mele mouka naší ještě fantastičtější budoucnosti.

Dittmar Chmelař

Anyway Out of this World! (KAMKOLI MIMO TENTO SVĚT!)

(Charles Baudelaire)

O literárním úniku nebo únikové literatuře

Tuto úvahu začínáme výkřikem, který zazněl v šedesátých letech minulého století ve stejnojmenné básni Charlese Baudelaira, a přitom se tu chceme zabývat některými aspekty v současně době populární

fantastické literatury. Takovéto spojení se může jevit jako naprosto nepřipadné. Bylo by téměř nesmyslné vyvozovat nějakou přímou souvislost mezi tímto básníkem a žánrem SF. Proč tedy v souvislosti s konferencí klubů SF vzpomínat prokletých básníků?

V románech a povídkách žánru SF se mnohdy dočteme o planetách, které se z toho či onoho důvodu staly neobyvatelnými a národy na nich žijící je musily opustit a v hlubinách vesmíru si hledat jiný, přijatelnější domov (příklady snad není nutno uvádět). Tzv. prokletí básníci, a Baudelaire zvláště, cítili v polovině minulého století nutnost vyjádřit svou skepsi a zhnusení světem a společností, ve které žili. Objevili poetiku světa, jehož jedinou krásou je úpadek a jedinou elegancí zánik. Svět, který z mnoha důvodů přestává být pro lidi domovem.

Básník rozmlouvá se svou nemocnou psýchou a nabízí ji nejružnější místa k životu. Místa příjemná nebo jiným způsobem adekvátní.

Jeho psýcha však mlčí jako nemocná neteř, která snad ani neposlouchá návrhy svého bohatého strýce. Lázně a sanatoria, která ji nabízí, ji nezajímají, poněvadž tuší, že celý svět, řekněme celá planeta od rovníku až k pólům je nemocná, plná choroboplodných zárodků lhostejnosti a bezperspektivní nudy. Výkřik, kterým báseň končí a naše úvaha začíná, se jeví jako jediné řešení, nemožná touha uniknout z tíživé reality.

Co se stalo, proč se tento patologický životní pocit náhle šíří světem literatury i světem reálným, jako podivné zhoubné bujení? Co je jeho příčinou? Nebudeme se zde pouštět do historických a sociologických či psychologických úvah, snad nám postačí jeden obrázek. „Moderní doba“ – všichni známe tento Chaplinův film. Člověk doslova v soukolí cizího obludného mechanismu. Nejde jen o taylorovské továrny. Z člověka se stává človíček. Nedokonalá součástka, směšná figurka. Tyto trendy se rozbíhaly už v polovině minulého století a básníci jako Baudelaire v nich cítili skon lidské individuality, ztrátu perspektiv – staré se rozpadá a je nahrazováno novým, nelidským.

Takto vzniklý človíček, směšný a nehrdinský, už s okolním světem většinou nechce bojovat, jako statečný klaun Charlie, chce z něj

uniknout. Hrdinství, stejně jako svobodný a suverénní čin mizí a je nahrazeno fungováním mechanismů člověku odcizených. Život jako běžící pás prefabrikovaných situací se stává fádním a absurdním. Avšak lidská individualita nepřestala existovat, je jen potlačena, ale stále touží nějak realizovat svou svobodu a osobní krásu. Kde? Baudelaire nabízí absurdní odpověď – Kdekoli mimo tento svět.

V literatuře se tyto změny projeví výrazně a mnohdy s předstihem. Prakticky to v mnoha případech znamenalo konec příběhu. Původní význam románu jako zvěsti o hrdinských sporech se zhroutil. Protagonisté se namnoze stali hrdiny „smutnými“ či absurdními, kteří se stále znovu vyrovnávají s nutností žít v nesnesitelném světě. Jejich vědomí je naplněno fragmenty, troskami a střepy, které nemohou složit v původní tvar, ten se totiž ztratil zároveň s jednotou osobnosti, myšlení a činu. I po formální stránce se literární díla vyznačují fragmentaritou a těžkou srozumitelností. Fabule příběhu je často nahrazována mechanickou kompozicí, zcela netečnou k osudům jednotlivců. Čtení pak přestává být potěšením, stává se naopak někdy i trýzní či únavným zápasem.

Přesto však člověk, čtenář i autor, touží po příběhu a po hrdinství svobodné vůle. Je to potřeba a touha stará jako naše kultura. Příběhy hrdinů se objevují v mýtech, pověstech, pohádkách, baládách, romancích atd. Vždy znova hrdina slouží nadosobnímu řádu dobra – symbol a idol. Ani moderní doba nechce o své hrdinské historie přijít. Lidé si chtějí povídat své pohádky a zpívat své hrdinské zpěvy i v mechanismech průmyslových kolosů i v konzumním provozu svých sídlišť. A tak nezbyvá, než se přenést „mimo tento svět“, do světa fikce. Netvrdím, že je to cesta jediné, ale je to cesta možná a používaná. Překonat alespoň v iluzi absolutismus situace, vězení prostoru a času. Přenést se někam daleko, kde je možný zcela jiný život. Literatura, která je i ve své nejrealističtější podobě vždy fikcí, k tomu poskytuje velkou příležitost. Svá reálná přání a touhy můžeme uskutečňovat ve smyšlených světech. To je únik umožněný naší schopností prožívat smyšlené. Bylo to v literatuře vždy, ale nyní se jedná o činnost záměrnou.

Je to vlastně kolektivní dohoda mezi autory a čtenáři. Nemusíme tomu věřit, ale můžeme to číst. Když nám Jules Verne vypráví o

báječném Nautilu a svobodném o odvážném kapitánu Nemovi, nenutí nás, abychom mu věřili, bylo by nemístné, přit se o tom, zda tento hrdina existoval. Neexistoval, to je jasné, ale chtěli bychom aby existoval – je vytvořen z našich představ o nezávislém a hrdém člověku.

Při četbě takovéto knihy nehledáme odpověď na palčivé problémy současnosti, hledáme zábavu, splněné sny. Je nám to milé právě proto, že to nemusíme brát vážně. Je zajímavé, že my sami potřebujeme, aby tento únik vždy směřoval mimo tento svět. Potřebujeme explicitní rámec, kde se nám řekne: Toto je fikce. Signál, dnes už formalizovaný: posun v čase, v prostoru; neznámý vynález, neznámá choroba, monstra, příšery, nepozemšťané, atd. – něco, co nespadá do naší běžné životní praxe; vstupenka do klubu fantastiky. Těžko bychom snášeli neskutečné a neobvyklé příběhy takto nezarámovaná. Surrealistické prózy Borise Viana nebo snové novely Richarda Drautigena bude těžko někdo považovat za fantastiku. Postrádají licenci, v níž je výslovně napsáno: „Toto je SF“. Je třeba vyloučit; alespoň formálně, nebezpečí souvislosti s naším životem. Je třeba být tam; kde nemohl být Baudelaira ve své básni.

Úniková fantastická literatura si tuto distanci doslova hlídá. To, co stačilo Verneovi, nestačí ku příkladu Clarkovi. Uvedu příklad na vulgární látce. „Tarzan“ a „Princezna z Marsu“, jejich autor Burroughs využil nejdříve vzdálenosti a exotiky afrických pralesů, avšak ty jsou přece jen příliš blízko a existují interference s reálnými zkušenostmi. Autor tedy ustoupí na vzdálenější pozici. Princezna z Marsu začíná jako western, i ten kdysi stačil. Pomezí bylo natolik vzdáleno, aby se tam mohly dít věci neuvěřitelné. Postupně tam však dopadlo tolik světla, že se schopnost fikce umenšila, a proto se John Carter, typický westernový hrdina, přenáší naprosto nepochopitelným způsobem na Mars, který je stále dost temný, aby se na něm mohlo rozvinout kýžené drama „lásky a meče“. Mars byl ještě vhodným prostředím i pro krásné a poetické příběhy Bradburyho Mart'anských letopisů (které jinak vůbec nechci srovnávat s Burroughsovým škvárem), avšak po průkazných svědectvích o mrtvosti této planety – mám na mysli především sondu Viking – už nám asi bude těžko kdo vykládat, ať kultivovaně či vulgárně, o rasách žijících podél

mart'anských kanálů. Náš svět dosáhl až tam. Je třeba před ním prchnout dál, k jiným galaxiím, do jiných rozměrů. Únik zůstává únikem. Podobný vývoj bychom mohli doložit i v jiných oblastech tzv. fantastiky.

Zde bude ne místě připomenout, co snad jasně vyplývá z předchozích odstavců, totiž, že se zde nezabýváme celým komplexem fantastické literatury (což je mimochodem velice vágní pojem, podobně jako science-fiction, literární fantastika a jiné), ani jednou z jejích oblastí, ale aspektem úniku, který je v této literatuře obsažen. Skutečný únik z absolutismu situace lidského života zřejmě není možný, a tento iluzorní únik literární může fungovat pouze jako zábava, relaxace, odpočinek. Avšak jako se odpočinek mění v nudu, jakmile je ho víc než je třeba, tak i tato literatura se může navzdory proklamativní exotičnosti a zajímavosti látky i prostředí, stát velice nudnou, nepřesvědčivou a kulisovitou, jakmile ztratí citlivý dotyk se světem, z něhož uniká.

Zpřetrhat svazky s realitou není možné ještě v jednom ohledu. Každé literární dílo, to nejlepší i to nejhorší, je svým obsahem, formou, tendencí i zaměřením vždy svědectvím o době a společnosti v níž vzniklo, ke které mluví a kde se prodává. Zde nemůže být nic smyšleného, co by nemělo reálný podklad. Schopnosti supermana či spider-mana odpovídají rozměrům moderních velkoměst. Bezradnost a slabost lidského charakteru se přímo zrcadlí v limonádových fabulích a násilných happy-endech. Tendence k umělosti, přecenění techniky a vědomí nahraditelnosti člověka strojem tvoří monstra umělých lidí, terminátorů naší lidské kultury. V takovémto zrcadlovém pohledu nám může i vyloženě odpočinková a úniková literatura říct mnoho o světě, ve kterém žijeme.

Závěrem můžeme říci, že jsme si snad v hrubých rysech charakterizovali únikovou literaturu na pozadí literatury, řekněme, „závažné“, která se ve své lepší části poctivě zabývá palčivými problémy lidského života a přináší probojovaná řešení. Literární kultura musí nutně zahrnovat obě tyto oblasti, a bylo by vhodné, kdyby je zasahoval i čtenářský výběr, poněvadž neřešitelné dilema Baudelairovy básně je i našim dilematem.

Jan Balabán

SEN V HOREČCE

Ray Bradbury

Položili ho do čisté, čerstvě povlečené postele. Na stole, pod růžovou lampou s tlumeným světlem, vždy stále sklenice s čerstvou pomerančovou šťávou. Pokaždé, když Charles zavolal, tak okamžitě přiběhla maminka nebo tatínek, aby se podívali, jak je nemocný a jak se mu právě vede. Akustika pokoje byla dokonalá. V pokoji bylo možné slyšet, jak záchod proplachuje s bubláním každé ráno své porcelánové hrdlo, jak déšť tančí po střeše nebo jak chytré myšky běhají uvnitř tajemných stěn, stejně jako zpěv kanárka dole v přízemí. Když je člověk aspoň trochu vnímavý, tak to, že je nemocen, není pro něho až tak velkou tragédií.

Charles měl 15 let. Byla polovina září, příroda již začala plát podzimem. Charles již ležel v lůžku tři dny, když ho přepadlo zděšení. Jeho ruka se začala přeměňovat. Jako pravá ruka. Podíval se na ni – byla horká, ležela zpocená na dece, úplně sama. Zachvěla se a neznatelně se pohnula. Pak již ležela zcela klidně, měníc přitom trochu svou barvu.

Toho odpoledne znovu přišel lékař. Proklepal mu jeho vpadlou hrud', jako by to byl bubínek.

– No, jak se vede? – zeptal se smějíc se přitom. – Vím, vím, neříkej mi: „Má chřipka se cítí báječně, doktore, ale já se cítím hrozně!“

– Ha, ha! – zasmál se znovu svému již tolikrát opakovanému žertu.

Pro Charlese se tento strašný vtip stával skutečností. Žert mu hluboce vrostl do paměti. Doktor si vůbec neuvědomoval, jak byl krutý, když tímto způsobem s chlapcem žertoval.

– Doktore, – zašeptal chlapec, stále nehybný a bledý. – Moje ruka mi již n e p a t ř í . Dnes se z m ě n i l a v úplně něco jiného. Chci, abyste ji přeměnil zpátky, doktore!

Lékař ukázal své zuby v širokém úsměvu a poklepal ho po ruce.

– Podle mě vypadá celkem normálně, chlapče. Měl jsi prostě hrozný sen v horečce.

– Ale ona se opravdu změnila, pane doktore, ach, doktore! – vykřikl Charles a zvedl svou bledou, zdivočelou ruku. – Ona se změnila!

Doktor přivřel oči. – Dám ti na ni růžovou pilulku. – Položil

malinkou, růžovou pilulku chlapci na jazyk. – Polkni ji! –

– Změní tato pilulka mou ruku tak, že bude opět mou?

– Ano, ano.

Když se doktor vydal svou bryčkou na cestu domů pod blankytnou, zářijovou oblohou, v domu bylo ticho. Hodiny tikaly někde dole v přízemí, v tichu kuchyně. Charles ležel a díval se na svou ruku. Vůbec se nezměnila. I nadále byla něčím pro něho zcela cizím. Venku zadul vítr. Listí stromů tiše padalo na studenou římsu okna jeho pokoje. Přesně ve čtyři hodiny se změnila jeho druhá ruka. Cítil, že se změnila v pálící oheň, v nějakou zcela neznámou chemickou substanci, ve zhoubný virus. Pulsovala a proměňovala se, velice zvolna, buňka po buňce. Tepala jako teplé srdce... Její nehty nejprve zešedly a pak zčervenaly. Proměna trvala půl hodiny. Charlesova ruka pak vypadala celkem normálně, jako každá jiná ruka. Jenže nebyla úplně normální. Nebyla již jeho součástí. Charles ležel úplně fascinován a paralyzován strachem. Pak, vyčerpán, upadl do horečnatého snu. Mamka mu přinesla polévku přesně v šest hodin. Ani se jí nedotkl.

– Nemám ruce – řekl, aniž by otevřel oči.

– Tvé ruce jsou v naprostém pořádku – řekla mamka.

– Ne! – zaječel. – Nemám již ruce. Mám pocit, že mi zůstaly jen pahýly. Ach, maminko, obejmi mě, prosím tě! Já se tak bojím!

Matka ho musela sama nakrmit.

– Maminko, prosím tě, – řekl, – zavolej znovu pana doktora. Jsem tak nemocen.

– Pan doktor přijde v osm hodin večer – řekla a vyšla z pokoje.

V sedm večer, kdy noc již byla blízko stěn domu, seděl Charles v posteli. Náhle ucítil, že se něco děje s jednou z jeho nohou a hned vzápětí s druhou.

– Mami! Pojď sem, rychle! – zakřičel.

Když mamka přiběhla, to n ě c o ustalo. Když pak sešla po schodech dolů, chlapec ležel rezignovaně v posteli. Přestal bojovat. Jeho nohy pulsovaly, byly čím dále teplejší, hořely tak, že za chvíli celý pokoj plál teplem té neobvyklé, horečnaté přeměny. Žár pomalu stoupal od prstů ke kotníkům a pak směrem ke kolenům.

– Mohu dál? – usmál se na něho doktor ve dveřích pokoje.

– Pane doktore! – vykřikl chlapec. – Rychle, sundejte ze mě deku! Doktor opatrně nadzvedl příkrývku.

– No prosím. Jsi celý a zdravý, i když trochu zpocený. Máš zvýšenou teplotu. Říkal jsem ti přece, abys nevstával z postele. Jsi neposlušný chlapec. Zlehka štípl chlapce do zpoceného, růžového líčka.

– Zabraly ti pilulky? Změnila se ti ruka?

– Ne, kromě ni necítím ještě druhou ruku a obě nohy!

– Dobře, budu ti muset dát ještě 3 pilulky, na každou končetinu jednu. Co tomu říkáš, krasavče? – usmál se na chlapce lékař.

– Pomohou mi? Prosím, řekněte mi, pane doktore, co mi vlastně je?

– Máš mírnou formu spály, vyvolanou pravděpodobně prochlazením.

– Žije vo mně bacil a má malé bacilky?

– Ano.

– Jste si však jist, že jde o spálu? Nevyšetřoval jste mě nijak podrobně.

– Myslím si, že ještě dovedu poznat původce horečky, když s ním mám něco do činění, – řekl lékař, zatímco zjišťoval chlapcův puls.

Charles nic neříkal, dokud si lékař nesbalil své věci do černého kufříku. Tehdy se tichem pokoje rozlehl slabý chlapcův hlas. Jeho oči se leskly jakousi vzpomínkou.

– Četl jsem někdy takovou knížku... Byla o zkamenělých stromech, o dřevě měnícím se v kámen. O tom, jak stromy padaly, rozkládaly se, minerály se dostávaly dovnitř a rostly tak, že navenek stromy vypadaly stále jako živé. Ale nebyly. Byly to kameny. – Chlapec na chvíli zmlkl. V tichém, teplém pokoji byl slyšet jen jeho zrychlený dech.

– A co dál? – zeptal se lékař.

– Jen jsem tak přemýšlel, – řekl chlapec za chvíli. – Mohou bacily růst? V hodinách biologie jsme probírali jednobuněčné organismy – améby a jiné, jim podobné bytůstky. Dozvěděli jsme se, jak před mnoha milióny let se začaly spolu združovat, až jich bylo tolik, že vytvořily první tělo. Čím dále tím více buněk se spojovalo a rostlo. Tehdy snad takhle vznikla první ryba. A na konci této cesty jsme se objevili my, lidé. Jsme přece souborem buněk, které se rozhodly žít

pohromadě, aby si mohly navzájem vypomáhat. Není to tak, jak jsem řekl? – Charles si zvlhlčil horečkou okoralé rty.

– Cos to říkal? – Doktor se sklonil nad chlapcem.

– Musím vám to říct Doktore, já musím! – vykřikl. – Co by se stalo, kdyby se velké množství mikrobů spojilo jako kdysi hrozně dávno a chtělo by vytvořit si společnost... Bledé chlapcovy dlaně byly nyní na jeho hrudi a pomalu se sunuly k hrdlu.

– A rozhodly se převzít kontrolu nad člověkem! – vykřikl Charles.

– Převzít kontrolu nad člověkem?

– Ano, stát se jím. Mnou – mýma rukama, mýma nohama. A co, když choroba ví, jakým způsobem má zabít člověka a přitom v něm nadále žít? – Vykřikl. Dlaně se již sunuly po jeho šíji.

Doktor se vrhl k chlapci.

V devět večer vyprovázela matka s otcem doktora k jeho bryčce. Otec mu podal kufřík. Hovořili spolu ještě několik minut za tiché asistence nočního větru.

– Prosím, pohlíďte ho, aby se nerozvázal – řekl lékař.

– Byl bych nerad, kdyby si nějak ublížil.

– Myslíte si, že se uzdraví, doktore? – řekla matka a chytla ho za ruku. Lékař ji poklepal po rameni.

– Nejsem snad vašim lékařem již 30 let? To všechno zapříčinila ta horečka. On blouzní.

– Ale vždyť... ty modřiny pod krkem... vždyť se málem udusil!

– Je svázaný. Zítra ráno již bude všechno v pořádku. Kuň a bryčka se vydali temnou zářijovou cestou domů.

Ve tři hodiny ráno Charles stále nespál ve svém malém pokojíku v zadním traktu domu. Nyní již neměl ani ruce, ani nohy. Také zbytek jeho těla se začal měnit. Nehýbal se ve své posteli, jen se díval na obrovskou prázdnou plochu stropu s téměř šílenou soustředěností. Občas se zazmítal a zakřičel, ale nyní již byl značně zesláblý a ochraptělý. Matka přišla několikrát k němu do pokoje, aby mu vlhkým ručníkem zchladila čelo. Charles ležel zcela klidně, ruce přivázané k tělu.

Cítil, že se mění všechny jeho vnitřní orgány, všechny kosti a svaly. Jeho plíce hořely jak měchy plné růžového alkoholu. Pokoj byl celý rozjasněný, jako kdyby v krbu plál oheň.

Nyní již neměl tělo. Neexistovalo. Bylo stále pod ním, avšak vyplněné jen obrovskou pulsací horoucího narkotika. Měl pocit, jako by gilotina přímo uťala jeho hlavu, která nyní ležela zářící na podušce uprostřed noci, zatímco jeho tělo stále ještě živé, patřilo již někomu jinému. Nemoc ho pozřela. Značně posílena ho znovu zreprodukovala vytvářejíc horečkou rozpálený duplikát jeho těla. Měl dokonce stejné chloupky a nehty na rukou, jizvy na nohou a malé mateřské znaménko na hrudi. Jsem mrtev – pomyslel si. Byl jsem zabit a přece jsem na živu. Mé tělo je mrtvé, celé složené z nemoci. Nikdo se to však nedoví. Budu chodit a mé tělo nebude mnou, nýbrž něčím zcela jiným. Bude něčím příšerným, pochmurným, zlým a přitom tak zruďným, že se to nejenže nedá pochopit, ale také o tom vůbec přemýšlet. Budu tím, co bude kupovat boty a pít vodu, někdy se snad ožení a napáchá ve světě více zla, než kdykoliv v něm bylo napácháno. Teplo se plížilo jeho šiji a pronikalo do tváří jak horké víno. Jeho rty již hořely, víčka se zapalovala jak listí. Jeho nos sálal namodralým plamenem... To již bude konec – pomyslel si. To něco mu vezme hlavu i mozek, vlezte mu do očí a do zubů, zcela ovládne všechna zákoutí jeho vědomí, jeho vlasy, každý záhyb sliznice v jeho ústech. Nic ze mne nezůstane. Cítil, jak se jeho mozek naplňuje horkou rtuť. Ucítil, jak se jeho levé oko pomalu zavírá a zároveň opouští očníci jak hlemýžď ulitu. Oslepl na levé oko. Již mu nepatřilo. Bylo to území, které patřilo nepříteli. Neměl jazyk, byl mu prostě vyříznut. Levá líce mu zdřevěněla. Přestal slyšet na levé ucho. Byl majetkem někoho zcela jiného. Toho, co právě přicházelo na svět, toho minerálu předstírajícího kmen stromu, nemoci předstírající zdravou, živočišnou buňku.

Pokoušel se křičet. Vykřikl však jen jednou krátce, hlasitě a pronikavě, právě v tom okamžiku, kdy jeho mozek byl pohlcen a pravé oko a ucho přestaly existovat. Byl již úplně hluchý a slepý. Existovalo pouze překvapení a oheň, panika a smrt.

Charlesův výkřik utichl dříve, než jeho matka vběhla do dveří jeho pokoje.

x x x

Bylo to báječné, slunečné ráno. Svěží vítr doprovázel doktorovu bryčku na cestě k tomu, který byl cílem jeho ranní vyjížďky.

V okně v prvním patře stál zcela oblečený chlapec.

Doktor na něho překvapeně zavolal:

– A to je co? již jsi vstal z postele? Můj bože!

Téměř utíkal po schodech. Celý zadýchaný vpadl k němu do pokoje.

– Proč nejsi v posteli? – domáhal se odpovědi. Proklepal chlapcovu hrud', zjistil mu puls a změřil teplotu.

– Neuvěřitelné. Puls a teplota jsou normální. Normální, můj bože!

– Již nikdy nebudu nemocen – konstatoval chlapec, tiše stojící u okna a vyhlížející oknem do dvora. – Nikdy.

– Doufejme. Nu což, vypadáš báječně Charlesi.

– Doktore?

– Ano, Charlesi?

– Mohu jít nyní do školy? – zeptal se chlapec.

– Povykládáme si o tom zítra. Hodně se ti chce, vid'?

– Ano. Miluji školu. A všechny děti. Chci si s nimi hrát, prát se s nimi, plivat na ně, tahat děvčata za vlasy, podávat učiteli ruku, utírat si ruce do všech plášťů v šatně, chci vyrůst a cestovat a podávat ruce lidem na celém světě, navštěvovat knihovny, překládat knihy... a... všechno to chci! – řekl chlapec dívající se na zářijové ráno za oknem domu.

– Co to bylo za jméno, kterým jste mě oslovit?

– Co, prosím? – podivil se lékař. – Řekl jsem ti pouze Charlesi.

– Domnívám se, že je to mnohem lepší, než být bez jména, – pokrčil Charles rameny.

– Jsem rád, že chceš jít do školy – řekl doktor.

– Opravdu, nemohu se dočkat – usmál se chlapec.

– Děkuji vám za pomoc, doktore. – Podejme si ruce.

– Rád.

Podali si vážně ruce. Přes otevřené okno proudil do pokoje čerstvý ranní vzduch. Tiskli si ruce téměř celou minutu. Chlapec se usmál na sterého pána a děkoval mu. Pak, plný smíchu, navrhl lékaři, kdo bude dřív u jeho bryčky. Utíkali spolu po schodech a smáli se na celé kolo. Jeho otec a matka vyšli za nimi z domu, aby se rozloučili s lékařem. Byli šťastní.

– Zdráv jako ryba – řekl doktor. – Neuvěřitelné!

– A silný. – řekl otec. – Sám se v noci odvázal, vid' Charlesi?

– Oh, opravdu? – řekl chlapec.

– Ano. Jak jsi to udělal?

– Oh, – řekl Charles, – To bylo již tak dávno.

– Tak dávno! – Všichni se rozesmáli. A zatím co se smáli, chlapec mlčky pohnul svým bosým chodidlem a dotkl se několika mravenců, kteří pobíhali po kamenných dlaždicích. V době, kdy rodiče rozmlouvali se starým pánem, díval se lesknoucím se očima, jak se mravenci divně potácí, třesou se a zůstávají nehybně ležet na kamenných dlaždicích. Věděl, že jsou mrtvi.

– Na shledanou!

Doktor odjel mávající rukou na rozloučenou. Chlapec šel před svými rodiči a pískal si pod nosem „Dny ve škole.“

– Jsem tak rád, že je již zdrav – řekl otec. – Slyšíš? Nemůže se dočkat, kdy půjde do školy. – Chlapec se tiše obrátil.

Přistoupil k rodičům a prudce je obejmul, nejdříve matku a pak otce. Několikrát je políbil na tvář. Pak beze slova vběhl do domu.

V salonu, dříve než vešli jeho rodiče, rychle otevřel klec, strčil dovnitř ruku a jednou pohladil žlutého kanárka. Pak zavřel dvířka, narovnal se a čekal.

Přeložil: Dittmar Chmelař

FUTUROŠOK

Strach z věcí budoucích je psychologický fenomén starý jak lidstvo samotné. Člověk vždy potřeboval být obklopen jistotami, o něž se mohl v životě i názorech opírat. Nové nevyzkoušené věci v něm vzbuzovaly nedůvěru až strach. Dějiny pamatují mnohé události, při nichž vzaly za své pod rukama rozzuřeného davu někdy i převratné vynálezy a objevy. Za zmínku stojí připomenout si například osud hromosvodu Prokopa Divíše nebo osud prvních strojů v britských manufakturách. Prostě, člověk se již svou přirozeností brání novotám a změnám. Ovšem ty jsou nevyhnutelné a není před nimi úniku. „Tempora mutantur et nos mutamur in illis,“ říká jedno staré latinské přísloví (Časy se mění a my se měníme s nimi). Lpění na věcech

jistých, ověřených a námi přijatých za své, se však netýká jen objevů a vynálezů. Ale taktéž kultury jako celku. V jistých dobách byla proklínána polka, valčík, později jazz a nakonec celá rocková éra. Souběžně s tím byly vysmívány nové módní vlny, rezonující s novým pojetím hudebnosti. Generační konflikty, jak se tyto jevy v souhrnu nazývají, jsou, byly a budou. Zamyslíme-li se do důsledku, zákonitě musíme přijít k názoru, že se nejedná o boj mezi vkusem a nevкусem (vše nové se vždy jevílo nevкусné), ale o boj mezi novým a konzervativním. Tato nedůtklivost a netolerantnost k novotám je nedílnou součástí byť i latentního odporu k budoucnosti, se vším všudy, co přináší. Jelikož však vývoj nelze zastavit, člověk se musí, ať chce či nechce, přizpůsobit. Míra této adaptability (futuroadaptability) je závislá na mnoha vnějších faktorech. Ve společnosti, která je duchovně, kulturně i technicky konzervována do téměř neměnných forem, je míra adaptability v obecné rovině téměř nulová. Naopak společnost, která je duchovně, kulturně a technicky progresivní, vykazuje vysokou míru adaptability a je schopna rychlého, i když ne vždy bezbolestného růstu. Je schopna podstupovat rizika i dočasné omyly, tak časté v proudu drahého vývoje. Moderní společnost, nechce-li zaostat a upadnout do zaostalosti a tím i závislosti, je přímo povinna vytvořit takové klima a podmínky, které by doslova provokovaly lidské myšlení, k novým činům, přičemž se nesmí zapomínat, že selektivní výběr „pokroku“ je logickým nesmyslem.

Všichni si jistě pamatujeme, když jsme poprvé v životě přistupovali k televiznímu přijímači a vztahovali ruku po spouštěcím knoflíku, že někde uvnitř svého nitra jsme pociťovali blíže nedefinovatelný strach. Ten strach v nás však zůstává stále a je tím větší, čím méně často přistupujeme k novým věcem. Prostě nejsme dostatečně odolní proti strachu z budoucna, plodícího tolik podivných věcí. Soustavný tlak změn na všech frontách lidské činnosti však tento strach zmírňuje, až posléze se změny stávají doslovnou drogou a tehdy přichází okamžik, o němž je možno říci: „Per extensum, per ardua ad astra.“ (Bez přerušení, příkrrou cestou ke hvězdám.) Vědeckotechnická revoluce je bezesporu tímto příkrým stoupáním ke hvězdám, ale ne bez odporu.

Staří litují děti, hladí je po hlavičkách a pláčou: „Ach, vy ztracená

počítačová generace, ochuzená o krásno romantismu.“

Přitom samozřejmě nezapomenou poslat do horoucích pekel počítačovou hudbu, prohlašující o ni, že je to bezduché, šílené kvílení kazící vkus a mravy. Prostě měří čas svým rozměrem vnímání krásna a vkusu, domnívajíce se, že jen jejich nazírání je to jediné správné a vše ostatní patří do šrotu, včetně počítačů. „Laudator temporis acti“ vyzdvihuje jistoty prověřené časem, zapomínající na jejich zápory, jež se projeví právě ve střetu s novou realitou; odtud plyne i další složka strachu z této nové reality. Zkušenosti dokazují, že čím méně je společnost (a tím i jedinec) tolerantní, tím méně je pružná a tím méně je schopna ztotožnit se s vědeckotechnickou revolucí, vždyť mnohé její objevy jsou šokující i pro jedince zralé a připravené. Například – inteligentní počítače. Již dnes panuje mezi lidmi hrůza, že by někdy museli s takovýmto počítačem komunikovat. Avšak, a to si musí uvědomit každý, bez překonání tohoto strachu je další vývoj zcela nemyslitelný. Prvým krůčkem k jeho překonání je rozumové uvědomění si, byť by bylo v totálním rozporu s uznávanou sumou hodnot, že ne jediné mé a mých vrstevníků konstantní nazírání a pojmání reality je pravdivé a jednou provždy dané, ale toto se mění v závislosti na mnoha faktorech v proudu tisíců drobných i velkých změn podepřených odvěkou touhou nastupujících generací být lepší, ale po svém, než jejich učitelé. Zdokonaluje-li se technika, mění se i kultura, jsou to dvě spojitě nádoby. Jedno bez druhého není možné, ostatně toto docela jednoznačně dokazují sociologické studie víc než dostatečně. Člověk obestřený neustálým proudem změn ve všech sférách lidské činnosti je oprostěn od strachu z budoucna, tedy futurošoku, ba co víc, jeho bohatá a ničím nezkrocená fantazie bojuje o nové, ještě větší poznání. Sci-fi literatura je jedinečným důkazem nezkrotnosti lidského ducha. A nejen ona, sci-fi obrazy, sci-fi hudba a mnohé další formy umění jednoznačně dokazují, kudy se bude ubírat lidstvo a kam směřují jeho touhy.

Ladislav Sommer

KLUBOVÁ ANKETA 1987

Po roce jsme opět uspořádali naši klubovou anketu. Tentokrát byly

vypuštěny filmy – nic nového se v našich kinech neobjevilo – a video – těch pár filmů, které jsme si promítli, nestálo za řeč.

Tentokrát se zúčastnilo podstatně víc fanů, celkem 36 odpovědí na naše otázky je poměrně slušný počet. Z tohoto počtu je ale 6 odpovědi od členů jiných klubů. Ne každý odpověděl na všechny otázky, odtud tedy rozdílný počet bodů a zúčastněných.

Knihy, autoři, povídky a články byly hodnoceny jedním až třemi body podle umístění.

A teď k výsledkům.

Nejoblíbenější kniha čs. autora:

Uvedli jste celkem devět titulů, z toho dvě práce teoretické

1. Ondřej Neff – Všechno je jinak	55 bodů
2. Ondřej Neff – Čtvrtý den až navěky	40 bodů
3. Vladimír Páral – Země žen	24 body
4. Zd. Volný – Požár u zlatých labutí	12 bodů
5. Jiří Jobánek – Tvář bohyně Tanit	10 bodů
6. J. Šmíd – Upíři	4 body
J. Moravcová – Klub omylných a neomylných	4 body
8. R. Klabal – Kde máte mrtvolu, vy chytráku	3 body
9. K. Pacner – Hledání mimozemských civilizací	1 bod

Nejoblíbenější kniha překladová:

Bylo uvedeno celkem dvacet knih.

1. M. Crichton – Kmen Andromeda	50 bodů
2. Kornbluth – Pohl – Obchodníci s vesmírem	29 bodů
3. K. Vonnegut – Galapágy	18 bodů
4. K. Bulyčov – Země je příliš daleko	15 bodů
5. Strugačtí – Stalker	11 bodů
6. S. King – Mrtva zóna	9 bodů
7. I. Jefremov – Hodina býka	5 bodů
8. R.F. Stratton – Čas netopierov	4 body
antologie sov. povídek – Sonáta hada	4 body

Ostatní tituly obdržely tři až jeden bod.

Nejoblíbenější čs. autor:

V odpovědích se objevila jména celkem dvaceti dvou spisovatelů.

1. Ondřej Neff	71 bodů
2. Ludvík Souček	49 bodů
3. Jaroslav Veis	27 bodů
4. Zdeněk Volný	8 bodů
5. Josef Nesvadba	7 bodů
6. Karel Čapek	6 bodů
Jan Weiss	6 bodů
8. Václav Kajdoš	5 bodů
9. Jan Hlavička	4 body
Vladimír Páral	4 body

V kategorii o nejoblíbenějšího zahraničního autora jste své hlasy dali celkem třiceti dvěma autorům:

1. Isaac Asimov	28 bodů
2. Arthur C. Clarke	23 body
3. Robert Heinlein	15 bodů
John Syngham	15 bodů
5. Stanislaw Lem	14 bodů
6. Ray Bradbury	13 bodů
7. Kurt Vonnegut	12 bodů
8. Brian W. Aldiss	10 bodů
9. Ursula K. LeGuin	8 bodů
10. J.R.R. Tolkien	7 bodů

Další otázkou byl váš názor na to, které číslo našeho fanzinu „Leonardo“ se vám v uplynulém roce líbilo nejvíc. Jednotlivá čísla dostala tento počet hlasů:

č. 1 – 2 hlasy, č. 2 – 3 hlasů, č. 3 – 7 hlasů, č. 4 – 3 hlasy a č. 5 – 6 hlasů.

Nejlepší povídky v Leonardu byly podle vašeho názoru tyto:

1. S. Farberová – Bakterie prof. Augera	20 bodů
2. A.C. Smith – Temný Eidolon	19 bodů
3. J. Brunner – Ve středu vesmíru	18 bodů
4. J.A. Zajdel – Zpráva z první ruky	17 bodů
5. B. Shaw – Nekomiksová povídka hrůzy	8 bodů
6. R. Matheson – Zrozen z muže a ženy	5 bodů
7. M. Golán – List z Dežova deníku	4 Body

G. Dozois – Oběť	4 body
9. G. Wolfe – Robotova historie	3 body
10. B. Aldiss – Dívka a robot s květinami	2 body
11. E. Debski – Pozorovatelé	1 bod

Jeden bod dostala i báseň J. A. Zajdela – Odcházíš.

Nejlepší články, uveřejněné v Leonardu v loňském roce byly tyto:

1. Dittmar Chmelař – Fantasy	26 bodů
2. Luboš Kusák – Zneuznávaný H.G. Wells	16 bodů
3. Jiří Olšanský – Kdo pomůže české sci-fi?	14 bodů
4. Aleš Koval – Stanislaw Lem	10 bodů
Jiří Pilch – Psychotronika, věda nebo paravěda	10 bodů
6. Jaroslav Šoupal – Malé zamyšlení nad literárním horrorem	6 bodů
7. Jiří Pilch – Polská sci-fi osmdesátých let	5 bodů
8. Dittmar Chmelař – Cherchez la proton	3 body
Dittmar Chmelař – Relativita a láska	3 body
Dittmar Chmelař – Rozhovor s J.A. Zajdelem	3 body
Zdeněk Rampas – Možná mi něco uniklo	3 body
– pch – – Klubová anketa 1986	3 body
13. Aleš Koval – John Brunner	2 body

Posledním dotazem byla zjišťována obliba jednotlivých žánrů SF literatury. Pět odpovídajících uvedlo jako svou oblíbenou odnož SF dobrou. Nejoblíbenějším žánrem byla ex offo vyhlášena hardSF a fantasy, které obdržely po jedenácti hlasech. Katastrofická a postkatastrofická SF od vás dostala hlasy tři, ostatní odnože SF mají jen statisticky bezvýznamný počet obdivovatelů.

Věřím, že pro vás budou výsledky zajímavá a že se opět za rok zúčastníte v ještě hojnějším počtu.

– pch –

ČTVRTÝ DEN AŽ NAVĚKY recenze

Asi málokterá kniha byla českým fandomem v poslední době očekávána tak, jako nová povídková sbírka Ondřeje Neffa „Čtvrtý den až navěky“. Není ani příliš divu, Ondřej Neff je dnes spolu s J. Veisem

nejuznávanějším a nejoblíbenějším současným SF spisovatelem a jeho předchozí sbírka „Vejde naruby“ je skutečnou ozdobou knihovny každého fana.

Knížka se tedy objevila na pultech prodejen hned v prvním týdnu nového roku, vydalo ji nakl. Čs. spisovatel v Kosatíkově redakci, s ilustracemi Jana Součka, v pevné vazbě a v přímo neuvěřitelné ceně, která je spíše fantasy než SF, devatenácti korun. Náklad je velice slušný – 33 000 výtisků.

Otázkou je, do jaké míry byla očekávání splněna. Knížka obsahuje deset povídek značně nevyrovnaných kvalit a jednu novelu navrch. Neff se zde opět projevuje jako zdatný fabulátor, projevuje svůj vtip a jemnou ironii, mnohdy je značně satirický.

Takového jej konečně známe a máme rádi. Povídky mnohdy působí, jako by byly napsány z jedné vody načisto, takže by jim možná neuškodilo trochu dopilovat a proškrtat. Nejmarkantnější je to v úvodní povídce „Tvář!/ člověka/?/“, která je příliš „upovídáná“, hlavně ve zbytečně erotické scéně.

Nutno si všimnout v kontextu soudobé české literatury značně nezvyklého neskrývaného erotismu Neffových děl, výrazného už v jeho první sbírce (povídky Pomník, Petr a Lucie). Důležité je, že jej používá většinou účelně. Právě jedna z vůbec nejlepších povídek sbírky, „Jitro pro strašnou radost“, je postavena na erotice, i když velice zvláštní. Tato povídka mi připadá, jako kdyby ji napsal S. Lem, dovedu si ji živě představit jako součást Hvězdných deníků. To není výtku, poučenost u autorů takového kalibru, jako je Lem, není chybou, ale naopak předností.

Většina povídek ovšem nijak nevybočuje ze současného nijak vysokého průměru české SF povídky. Z deseti povídek souboru považuji za nadprůměrné pouze povídku titulní, Jitro pro strašnou radost a vtipnou humoresku Kontakt. Tuto povídku ocení každý scifista, člověku nechápajícímu náš žánr snad může připadat plytká, ale scifoman se u ní dokonale pobaví. Neff je totiž doma tam, kde může uplatnit svůj vtip a smysl pro humor, tam kde se snaží filozofovat je slabší, místy i nudí – viz povídka „Součkos“, která snad měla zůstat na dně jeho šuplíku. Koneckonců, toto je průvodním znakem takřka celé současné české SF. Ký d'as to naše autory neustále

pudí řešit nějaké „závažné“ psychologické problémy. Naši autoři jako kdyby se styděli za to, že čtenáře pobaví.

Je třeba nezapomínat na rekreativní funkci literatury. Ne každý se jmenuje Lem.

Nakonec jsem si nechal to nejlepší – jedinou novelu sbírky „Ty ostré bílé zoubky“. Tak nějak bych si představoval skutečně současnou českou SF – ne už Čapkovskou ani Součkovskou, ale i tak nezaměnitelně českou. Dokonale zpracovaná zápletky, vyvážená v prostředcích i formě, akční novela, která má tah. Přečetl jsem ji jedním dechem. Postavy nejsou šablonovité, mají více rozměrů, nemají neměnná znaménka plus a mínus. Je to velice zábavné a kvalitní členění, jež je pádným důkazem Neffových literárních schopností.

Je vůbec zajímavé, že Ondřej Neff, druhdy zastánce diskutabilního názoru o nadřazenosti povídky nad ostatními formami ve sci-fi, je daleko úspěšnější právě v delších formách. Jeho povídky často působí anekdoticky a neurovaně, zato novely zanechávají hluboký dojem. Stačí si jen vzpomenout na Největší vodvaz v dějinách svangu nebo Bílou hůl ráže 7,62 z jeho předcházející sbírky, či Vesmír je dost nekonečný z antologie Návrat na planetu Zemi. Jsem přesvědčen o tom, že by to mohl být právě on, kdo by mohl dokázat zaplnit mezeru, již v naší SF stále silněji pociťujeme – a to absenci skutečně kvalitního románu. Jako fabulační schopnosti nám tuto naději dávají. Takže se těším na jeho román „Měsíc mého života“, který už je odevzdán v nakl. Práce.

Podívám-li se na tuto knihu jako na celek, dospívám k názoru, že je nesporně zajímavým edičním počinem. Kdyby to byla první kniha některého ze začínajících autorů, byl bych jí nadšen, ale od autora Neffova formátu jsem přece jen očekával trochu víc. „Čtvrtý den až navěky“ je nesporně obohacením české SF, ale nezaujme v ní místo po boku prvních dvou sbírek J. Veise, Volného Neděle na prodej nebo Neffova Vejce naruby. A to je škoda.

Jiří Pilch

HOSTÉ SF CONu 1988

Angela a Karlheinz Steinmüllerovi

Autorská dvojice známých představitelů sci-fi z Německé demokratické republiky, milovníkům žánru známá prostřednictvím románu *Andymon*, který vyšel ve slovenské řadě knihovny *Máj* v loňském roce, v nakladatelství *Smena*. Svou tvorbou představují to nejlepší, co u našich německých přátel v poslední době vzniká na poli science fiction. S tvorbou manželů Steinmüllerových se mohl náš čtenář také seznámit prostřednictvím povídkového výběru *Spirálový obzor* (povídky *Sen o Velké rudé skvrně*, *Mimoběžky*). Zajímavou povídku manželů Steinmüllerových přineslo druhé číslo bájného pražského fanzinu *Ikárie* (*Oko, které nikdy nepláče – Das Auge, das niemals weint*).

Angela Steinmüllerová

Narozena 15. 4. 1954. Berlínanka tělem i duší. Nejdříve pracovala jako sekretářka. Po maturitě na Volkshochschule studovala matematiku na Humboldtově univerzitě v Berlíně. Studium zakončila v roce 1974 získáním vysokoškolského diplomu se specializací matematické kybernetiky. Od roku 1980 je spisovatelkou na volné noze, členka Svazu spisovatelů NDR.

Karlheinz Steinmüller

Narozen 4. 11. 1950 v Klienthalu. Po maturitě ve speciální třídě technického institutu v Karl-Marx-Stadtu studoval fyziku na Humboldtově univerzitě, jejíž studium úspěšně ukončil v roce 1973. Po absolvování studia fyziky začal na téže univerzitě studovat filozofii. Titul doktora filozofických věd obhájil prací: „*Maschinentheorie des Lebens*“ – Strojově-mechanická teorie života, s podtitulem: *Filozofické problémy biologického „mechanicismu“*

V letech 1977 – 1981 pracoval v Centrálním institutu kybernetiky a informačních procesů Akademie věd NDR na programu modelování ekologických systémů. V současné době je spisovatelem na volné noze, členem Svazu spisovatelů NDR.

Bibliografie: – *Der letzte Tag auf der Venus* (poslední den na Venuši)

sbírka SF povídek, jen Karlheinz, 1979

– *Andymon*, SF román, 1980

- Windschiefe Geraden, SF povídky, 1984
(Zborcené přímky)
- Charles Darwin (od sběratele brouků k přírodovědci)
Vom Kafersammler zum Naturforscher, 1985,
biografie
- Pulaster. Roman eines Planeten (Román o jedné
planetě), 1986.

Manželé Steinmüllerovi jsou kromě výše uvedených děl autory celé řady dalších povídek, které vyšly v různých antologiích, mnoha esejů, rozhlasových her a recenzí. V současné době dokončují svůj další vědeckofantastický román s názvem Der Traummeister – Mistr snů.

– chm –

Maciej Parowski

(27. 1. 1946 ve Varšavě, novinář, spisovatel, filmový kritik)

Výrazná osobnost současné polské science fiction. Vystudoval varšavskou polytechniku, obor elektronika. Čtyři roky pracoval jako inženýr. Od roku 1974 je profesionálním novinářem: nejdříve vedoucím kulturní rubriky týdeníku „Polytechnik“, od roku 1981 jeho šéfredaktorem. Je rovněž redaktorem mládežnického týdeníku „Razem“. Od roku 1968 publikuje své povídky a fejetony v Życiu Warszawy, Na przelaj, Ekranie, Literaturze, Kulturze a Polityce.

V roce 1978 knižně vydává soubor svých esejů a literárních postřehů pod názvem Bez dubbingu. Od roku 1982 je vedoucím sekce polské fantastiky v měsíčníku Fantastyka. Je rovněž členem sdružení World SF. V roce 1982 vychází v nakladatelství Czytelnik Parowského román Twarza ke Ziemi a v roce 1985 v KAWu sbírka povídek Sposób na kobiety (Jak sbalit kočku). V nakladatelství Glob je připravena k vydání další Parowského kniha, soubor kritických esejů Czas fantastyki.

Maciej Parowski je jedním z nejznámějších polských autorů, kteří debutovali na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let. Jeho doménou se stala fantastika společensko-politického charakteru. Povídky Macieja Parowského ze sbírky Sposób na kobiety (tři z nich vyšly u nás ve Světové literatuře, č. 3/87: Jak sbalit kočku, Krach

výrobce zavařovacích sklenic, Pociť uspokojení) jsou příkladem společensko-sociální prózy přímo překypující humorem, plné efektních nárazek a postřehů. SF motivy jsou pro Parowského prostředkem pro zvýraznění sociologického podtextu jeho povídek, Parowski mistrně zobrazuje člověka ztraceného v chaosu hodnot, člověka, který je pod neustálým tlakem různých ideologií a který si chce navzdory tomuto nátlaku zachovat svou nezávislost a možnost prožít si svůj vlastní, ničím „nenaplánovaný“ život.

Příběhy střídající se jak v kaleidoskopu, rychlé, přerušované dialogy, chandlerovské postavy a také osobitý, popisný styl – to jsou všechno charakteristické rysy Parowského tvorby.

Parowského román Tváří ke zemi, spolu s podobnými díly dalších polských autorů (Zajdela, Wnuka-Lipińskiego, Oramusa, Żwikiewicze), svým silným sociologickým akcentem, výrazným způsobem přispěl ke změně orientace celé polské science fiction. V této své dystopické vizi Parowski mistrně nastiňuje možný vývoj společenských programů současnosti, zavádí čtenáře do nedaleké budoucnosti, do technokratické, totalitní společnosti, úpící pod nátlakem vládnoucích vrstev a masově sdělovacích prostředků. V tomto světě psychického teroru je téměř nemožné si zachovat svou vlastní tvář. Hlavní hrdina románu se snaží poznat tento svět, odhalit jeho skutečný mechanismus. Nevěří propagandistickým trikům sdělovacích prostředků. Nakonec je přinucen k existenčnímu rozhodnutí: zachovat si vlastní individualitu nebo si nasadit masku konformního pokrytce?

Maciej Parowski je rovněž duchovním otcem u našich severních přátel úžasně populárního komiksového hrdiny, Funky Kowala, kterého nechal prožít celou řadu neuvěřitelných příhod na stránkách Fantastyki. Spolu s J. Rodkem a ilustrátorem B. Polchem chystá M. Parowski další dobrodružství neohroženého Funkyho, tentokrát na stránkách nového čtvrtletníku Komiks-Fantastyka.

– chm –

Dalšími hosty SF CONu jsou Eric Simon, nestor německé SF a Reinhard Heinrich. Oba autoři, spisovatelé, oba vládnoucí češtinou.

Jelikož jim však vrozená skromnost nedovolila napsat o sobě, je i naše informace značně kusá.

Hosty jsou i členové družebního katovického Klubu prezes Piotr Kasprowski a další ze zakládajících členů Piotr Rak.

Co o nich napsat? Oba jsou u nás známi, pravidelné navštěvují naše akce a doufáme, že se budeme setkávat i nadále.

Prezes (OZW, jak rituálně svolávají členové katovického klubu při vyslovení jeho jména) je postavou velikých rozměrů, jak fyzických tak psychických. Kromě toho, že se zasloužil o vznik katovického klubu, což je zásluha jedna z největších, je i hlavním redaktorem klubového fanzinu „Fikcje“ a osobností, která je doslova všude a ví o všem. Jeho zásluhou je katovický klub jedním z nejlépe pracujících v Polsku.

Piotr Rak, který rovněž patří k ocelovému jádru klubu, je chodící knihovnickou encyklopedií, i když se k tomu nepřiznává. Tento mladý muž s brýlemi a knírem se vyskytuje všude tam, kde je to zapotřebí a svou skromností si získal mnoho přátel.

KDO JSI BEZ VINY...

Nechtěl bych být kritikem, od toho jsou zde jiní. Snad jen několik poznámek k letošní soutěži „O cenu Karla Čapka“.

„Mlok“ se za dobu své existence zabydlel v povědomí fanoušků i autorů vsutku důkladně. Není možné, aby byl žánr stavěn pouze na pracích dnes již renomovaných autorů. A jedinou možností jak poskytnout šanci mladým, kteří by chtěli proniknout na půdu, či spíše do hyperprostoru SF, je právě tato soutěž. Její existence je pro fandom, který utěšeně roste, důležitá a dnes již nezastupitelná.

Probírá-li se pracemi, které byly do soutěže zaslány, mohu konstatovat, že dochází k logickému posunu. A to jak námětově, tak i úrovni psaní, technikou a stylem autorů. Počátky byly nesmělé a úroveň příspěvků tím byla charakteristicky poznamenána. Srovnáním povídek (neboť se většinou rozsahem jedná o povídky) jednotlivých ročníků je už možno vyzorovat „vypsanost“ některých autorů a aktualizaci tematiky. To je jedna stránka věci. Přesto všechno se však objevují i práce, které jsou, mírně řečeno, nic neříkající. Je to vcelku

samozřejmě a patří to ke každé soutěži.

Námětově zřejmě vítězí ekologie, jejíž vazba jak se současností, tak budoucností je nejzřetelnější. Co však schází, je vypointovanost příběhů. Některé práce jsou vlastně příběhy nedokončenými. Nemohu samozřejmě hodnotit příspěvky všechny, ale jednou z vlastností dobré SF povídky je právě pointa. Imperativ, který je součástí jakéhokoliv díla a nejenom SF, by neměl být vytvořen pomocí kresby prostředí, ale i jako součást jednání hrdinu příběhu, lidí, kteří jsou vlastně stejní; jako osoby žijící v realitě. Netvrdím, že je nutno psát optimisticky vyznívající příběhy, většinou se naopak realitě vzdalují, ale není možné se na budoucnost dívat se založenýma rukama a tvrdit, „že se vlastně nedá nic dělat“. Takové „opojení“ dystopickými vizemi není na místě. Svět je sice složitý, na vážkách se proti sobě objevují na jedné straně člověk a na druhé příroda, ale domnívám se, že součástí naší budoucnosti je i poezie pohledu kolem sebe, úsměv a troška štěstí. Člověk je tvor komplexní a měl by v sobě obsahovat nejenom strach a smutek, ale i radost a optimismus.

Nikdo nejsme prorokem ve svém světě a proto končím svou reflexi druhou polovinou citátu... ať hodí kamenem.

Aleš Koval

K posouzení úrovně letošního ročníku soutěže jsme vybrali 3 ukázky.

TĚŠÍME SE NA VÁS

Karel Veverka a Petr Heteša

Dveře kamionu se otevřely a řidič opatrně seskočil na zem.

V ruce měl samopal se zásobníkem na sto dvacet nábojů. Rozhlížel se kolem. Nepohnul se ani lísteček. Všechno bylo absolutně nehybné jako na gotických obrazech, jen chuchvalce šedé pěny se pohybovaly neslyšně po hladině řeky a plavaly neznámo kam. Muž šel obhlédnout překážku.

Kývl jsem na Jollyho. Rychlopalnou pušku (poslední chloubka firmy REMINGTON a optickoelektronickým zaměřovačem) jsem opřel o skálu a zamířil. V nitkovém kříži se mi objevila levá náprsní

kapsa mužovy kombinézy. Někde tam by měl mít srdce. Jolly si dal ruce k ústům a zařval:

– Odhod'te ten samopal a chovejte se klidně...

Skály se rozrezonovali Jollyho hlasem a ozvěna opakovala výzvu ještě čtyřikrát. Muž se bleskurychle otočil a vyděšeně se díval kolem sebe. Neviděl vůbec nic. Ani nemohl. Byli jsme ve skalách a neměl tu nejmenší šanci. Opatrně se začal pohybovat zpět ke kamionu a bezradně sledoval okolí.

– Zastavte se a odhoňte tu zbraň, nebo to do vás napálím... opakoval svoji výzvu Jolly, Takovýhle dobrodruhy jsem měl ze všeho nejraději. Myslej si, že jsou absolutně neprůstřelní a dělají zbytečný blbosti. Přičemž já ho zabít nemohl. Potřebovali jsme ho živého, protože kamion je určitě zablokován jistíci kódy a pokud nám ho ten blázen neodjistí, nemáme naději. Dovnitř bychom se možná dostali, ale za cenu zničení poloviny nákladu, což je nepřijatelné.

– Co chcete? řekl muž a začal se opět šourat směrem ke kabině. Zamířil jsem asi pět metrů před kamion a stiskl spoust. Rána byla ohlušující a skály se opět rozezněly. Před autem explodovala hlína a kamení a lítalo to na všechny strany jako při výbuchu granátu. Tyhle projektily s tříštivými kulkami dokázaly prorazit padesáticentimetrovou zeď.

Muž odhodil samopal před sebe. Jolly si hodil pušku přes rameno a začal sestupovat ze skály k autu. Já měl řidiče neustále v zaměřovači. Viděl jsem detailně jeho vyděšený výraz, když Jolly sestoupil až dolů a muž spatřil jeho červené bělmo, které dělalo z očí hluboké propasti a bezedné mrtvé otvory. Muž začal ustupovat.

– Ne... nechte mě... všechno si vezte, ale nechte mě... Nedotýkejte se mě, prosím vás...

Jolly se zastavil.

– Teď půjdeš dovnitř a odjistíš tu svoji kraksnu. Otevřeš kamion a zrušíš blokovací systém. Dveře samozřejmě necháš otevřené. Budu ti mířit na hlavu. Pokud se pokusíš o nějakou blbost, střílím. V těchhle autech já se docela vyznám a budu sledovat, co všechno děláš. Nic nezkoušej. Jenom to prostě odjisti...

Chlápek se začal pomalu šourat ke kabině. Jolly šel za ním.

Pistoli držel v obou rukou a mířil muži na hlavu.

– A ještě něco... Pokud by se ti přece jenom podařilo zavřít ty dveře, nemáš naději. Auto stojí na desetikilový náloži trhaviny ovládané vysílačkou mým přítelem nahoře ve skalách.

Chlápek přikývl, jako že bere na vědomí a začal lézt po schůdkách do kabiny. Ztratil se mi za předním sklem. Mířil jsem na sklo, tam, kde by měl teďka sedět. Pro tuto pušku by nemělo být pancéřované sklo žádným problémem. Jolly vylezl na schůdky a pořád mířil muži na hlavu. Řekl jsem Henrymu, ať mi zapálí cigaretu.

Jedním okem jsem sledoval Jollyho na schůdkách a druhým přední sklo kabiny auta v zaměřovači pušky. Henry mi vsunul cigaretu do úst.

– Do hajzlu..., už to trvá nějak dlouho. Co tam dělá?

Konečně Jolly začal sestupoval ze schůdků. Zůstal stát pět metrů od auta. Po něm vylezl ven řidič. Byl zelený a trásl se mu ruce.

Dal jsem pokyn svým lidem, aby sešli dolů k autu. Bylo nás celkem osm a měli jsme vybavení odpovídající operativní diverzní četě.

Roger s Paulem složili těžký kulomet a snesli ho dolů. Řidič vyděšeně zíral na naše červené prohlubně místo očí. Věděl, že stačí jediný dotek, aby se infikoval Racwayovou nemoci a stal se tak jedním z nás – rakváčů. Uvědomoval si, že jsme schopni všeho.

Otevřel jsem zadní dveře kontejneru a nahlédl jsem dovnitř.

Hadry. Samý hadry. Od nočních košil až po luxusní kvádra na recepci. To byl fantastický úlovek.

– Odkud jste? houkl jsem na řidiče. Hrůzou skoro nemohl ani mluvit.

– Z Campellovy pevnosti.

– Co děláte ještě kromě těch hader?

– Boty.

– Víc nic?

– Ne..., oblečení potřebuje každý a tak si žijeme docela slušně.

– Co jste měl přivést zpátky?

– Konzervy..., od Mac Melanovy komuny.

– Budete se muset vrátit pěšky, pane..., bohužel.

Stál tam jako přimražen a neříkal nic. Nevím, jestli svou situaci plně pochopil. Pochyboval jsem, že se zpět dostane. Pravděpodobně ho zabijí někteří z dalších rakváčů, kteří se stejně jako my udržují až

do svého neodvratného konce naživu přepadáváním kamionů a lidí z jednotlivých pevností, výroben a komun, kteří ještě nejsou infikováni a vyměňují si zboží, aby přežili. Já neměl zájem ho zabít. Chyběla mi motivace. Ale ze zkušenosti vím, že ti nakažení zdravé přímo bytostně nenávidí a zabíjejí je na potkání. Líto mi ho ovšem nebylo. Hrůzy už jsem prožil dost na to, abych trpěl nějakým jemnocitem. Já s Jollym jsme si vlezli do kabiny a chlapi dozadu do kontejneru. Jolly spustil motor. Chlápek tam stál a ani se nepohnul. Ani jeden z nás se ho nedotkl, ale nic bych nedal za to, že během měsíce mu začnou červenat bělma a objeví se první příznaky té zhouby. Pokud ho nezabijí rovnou, tak potom určitě.

Těžkotonážní pancéřovaný tahač Campellovy komuny byl seřízen perfektně a měl vynikající jízdní vlastnosti. Disponoval skvělým vybavením včetně automatu na hledání min, takže naše finta s desetikilovou náloží pod nim byla značně naivní. Byl tu terminál se spoustou pomocných displejů pro napojení na centrální trh, krátkovlnná vysílačka, zaměřovače těžkých kulometů instalovaných na korbě kamionu a spousta dalších zařízení. Musel to být jeden z posledních modelů pevnosti CALL, protože spojení volantu s nápravami už bylo elektronické a vůz reagoval na sebemenší dotek. Místo zpětných zrcátek měl instalovány infračervené kamery pro záznam i ve tmě. To zpětné zrcátko v kabině mi chybělo. Chtěl jsem se podívat, jak na mně postupuje Racwayova nemoc.

Zatím ji nikdo nepřežil a zachvátila celý svět asi před čtyřiceti lety. Doposud se nepodařilo najít protilátku. Lékařská věda je absolutně bezmocná a lidé pomalu tento marný boj vzdávají.

Alespoň se mi to zdá. Provoz vědeckých výzkumných center je tak drahý a náročný, že ta hrstka lidí, co přežila, nemá síly jej financovat a bojuje o svůj holý život. Pokud by někdo tento protilék našel, stane se z něj přes noc vládce světa. Jenomže dneska se všechny tyto naděje smrskly téměř na nulu. Jedinou možnou obranou je vyhnout se infekci, což mělo za následek vybudování různých opevněných továren, obytných bloků, táborů, pevností a území, ve kterých žijí komuny posledních zdravých lidí na tomto světě.

Jakmile se někomu narodí dítě s příznaky Racwayovy nemoci, je společně s rodiči nemilosrdně zabito. Pokud se někdo nakazí, skončí

stejně. Nedá se postupovat jinak. Jeden infikovaný jedinec je smrtelným nebezpečím pro celou komunu. Pokud rakváč včasným útekem z komuny unikl zabítí, stejně mu nezbývalo víc, než dva roky života. Dvacet čtyři měsíců je totiž doba, ve které Racwayova nemoc stráví člověka celého. Dva roky čekání na smrt. Ale málokdo ty dva roky opravdu přežije.

Příznaky rakváčů se nedají nijak skrýt. Jedním z nejprůkaznějších je totiž překrvení očního bělma a jeho následné zabarvení do krvava. Dvacet měsíců se pak většinou neděje nic, a potom najednou začnou vypadávat vlasy, rozpadat se kůže a vnitřnosti. Rakváč se doslova rozpadne v prach. Na tento drastický konec však má naději pouze pár nejsilnějších jedinců, kterým se podaří bezprostředně po identifikaci prvotních příznaků utéci z komuny.

Tito psanci jsou pak nuceni také zakládat komuny, i když tato společenství jsou diametrálně odlišná od společenství zdravých lidí. Tyto rakváčské komuny nic nevyrábí, nic nesměňují a nic nenabízí. Udržují se při životě přepadáváním komun zdravých, jejich trhů a kamionů na cestách na ně. Nemají co ztratit. Mohou jenom získat další dny, týdny a měsíce života. Života, jehož definitivní konec je předem dán s určitostí téměř na den.

Automaticky se mi zapnuly stěrače, protože začalo pršet.

Zapálil jsem si cigaretu. Jsem šéfem rakváčské komuny o síle čtyřiceti lidí. Zbývá mi šest měsíců.

Zajel jsem na dvůr a fotobuňkou řízená těžká vrata se za námi se skřípotem zavřela. Chtěla by namazat, ale pochybuju, že to někdo udělá dřív, než se rozpadnou.

Pevnost RAMANTINE se nachází v horách a svého času to byla jedna z nejlépe vybavených vojenských pevností střežící jižní hranici. Bohužel však spousta zařízení již přestala fungovat, nikdo se o ně nestaral a desítky let nečinnosti udělaly své.

Přesto se nám něco podařilo zachránit a co se týká zbraní, bylo všechno v nejlepším pořádku. Také elektrárna fungovala (to bylo ostatně nezbytné), většina počítačů a dva obrněné transportéry. Nepodařilo se nám uvést do provozu odpalovací rampu křídlatých raket s laserovým samonaváděcím systémem, vnitřní telefony (což bylo k vzteku), nepodařilo se obnovit spojení s centrálním vojenským

počítačem. Ovšem to nebyly věci tak životně důležité. Pevnost při obsazení deseti lidmi byla nedobytná a tak vždy většina z nás mohla vyjíždět na loupežné přepady.

Otevřel jsem kontejner a ze skladu vyjel Harvey s předkládací ještěrkou. Harvey měl šestatřicet let a tři měsíce do konce.

Byl téměř holohlavý a na kůži měl rudé skvrny, které se den ode dne zvětšovaly a černaly. Harvey vstoupil do poslední fáze Racwayovy nemoci a stačilo říct a kdokoliv z nás by jej okamžitě zastřelil. Dokud o to však sám nepožádá, nikdo mu tu službu neprokáže.

Zatím se asi cítí v pohodě.

– Šlo to hladce?

– Poměrně jo...

– Co v tom je?

– Samý hadry. Nevíš, kde je Barry?

– Naposled jsem ho viděl v jídelně.

– Díky.

Barry je pětadvacetiletý mladík, můj největší expert přes počítače. Dělal u Stierlinga, což je opevněná elektrárna zásobující energií území o rozloze deset tisíc čtverečních kilometrů. Elektřinu platí jednotlivě komuny samozřejmě v naturáliích a Stierling je jedním z nejmocnějších pánů.

Barry po zjištění rakváčských příznaků způsobil obrovskou sabotáž, díky níž se celá zásobovaná oblast ocitla na čtyři dny bez proudu, což pro mnohé mělo nedozírné následky. Našli jsme ho zcela vyčerpaného asi čtyřicet kilometrů od elektrárny.

To bylo před osmi měsíci. Barry má před sebou tedy ještě relativně dlouhý život. Je mou nadějí. Dal jsem mu k dispozici nejlepší techniku, jako Pevnost disponuje, aby mě jakýmkoliv způsobem zachránil. Mám tu taky několik šarlatánů a jednoho věhlasného lékaře, jenomže těm už moc nevěřím. Pořád sice cosi zkoumají a pořád jsou prý už blízko, ale nevěřím jim. V těchto vlhkých katakombách nemohou přijít na něco, na co nepřišly největší mozky v těch nejdokonaleji vybavených výzkumných ústavech během čtyřiceti let.

Barrymu věřím, protože jde na celý problém z úplně jiné strany. Byl to můj nápad a asi jsem se už opravdu zbláznil, ale já vím, že jestli

nás něco zachrání, tak je to počítač a simulátor.

Žádná filosofie, žádná biologie... jedině technika.

K této myšlence jsem se tak upnul, že v poslední době zaměřuji výjezdy naší tlupy na shromažďování této techniky. Objíždíme opuštěná výpočetní střediska, která rozebíráme a použitelné části odvážíme, rabujeme řídicí dispečerská stanoviště na prázdných letištích a odvážíme vyhodnocovací jednotky z polorozpadlých výzkumných ústavů. Možná je to celý nesmysl, ale mně zbývá už jenom šest měsíců.

Barry v jídelně nebyl, našel jsem jej až dole ve sklepe v jeho počítačovém sále, kde má všechny tyto cenné úlovky soustředěny a různě zkombinovány a propojeny, aby tak vytvořil složitou a nepřehlednou soustavu počítačového mozku spojeného se simulátory nejrozumnějších stupňů dokonalosti.

– Ahoj Barry...

– Zdar..., tak jak?

– Přesně podle té tvý modelový situace. Do puntíku.

– Zkoušel to?

– Jenom ze začátku, než si uvědomil, oč jde.

– Hmm..., myslím, že můj poslední simulátor je téměř dokonalý.

– Pokud mohu soudit podle dnešní situace v reálu, tak asi ano.

– Takže zkusíme něco složitějšího?

– To je tutovka.

– Výborně..., co bys říkal takhle WHISTLEY'S CENTRE?

Projelo mnou slabé zachvění a podíval se tázavě na Barryho, jestli to myslí vážně, či mě jenom zkouší.

– Chtěl jsi něco složitějšího, ne?

Sedl jsem si na krabici optických disků, dal ruce do kapes a řekl:

– No dobře, ale rozhodnu se až po tom, co vyleze z toho tvýho dokonalýho simulátoru.

– Potřebuju někoho, kdo to tam zná, abych ho měl čím nakrmit.

– Pošlu ti Stinga, ten tam dělal.

– Jak dlouho?

– Asi šest let.

– Skvělé... to bude pro můj simulátor přímo poklad.

– A jinak?

- Jinak dělám, co můžu.
- Fajn..., tak se měj...

V kuchyni jsem do sebe hodil panáka, zeptal se Caseyho, co bude k večeři (knedlíky a rajská) a zašel za Stingem.

- Ty ses zbláznil..., to nikdy nedokážem.
- Proč?
- Vždyť jsem tam čtyři a půl roku dělal, tak vím, jak důmyslně je to zabezpečený.
- No právě proto, žes tam dělal, ty vole, tak to dokážem.
- Jo..., a proboha to si myslíš, že mě zasvětili do celého bezpečnostního aparátu toho centra? Já jenom vím, že je to nejlépe střežený objekt v širém okolí, ale jak, to nevím...
- To nevadí, stačí že víš, jak to tam chodí...
- Jenomže to už je přes rok..., nemá to cenu, fakt.
- Tebe neláká podívat se na své bývalé pracoviště? A nemáš tam náhodou ženu a děti?
- Běž s tím do hajzlu, vole..., je to pitomý od začátku do konce..., to chceš nechat vyvraždit polovinu svých lidí?
- Ne..., chci jenom, abys zašel za Barrym a spolupracoval s ním.
- Nic nevím.
- Nic po tobě nebude chtít. Jenom aby sis tam na chvíli sednul a on tě napojí na simulátor. Ten už si sám vytáhne, co ho bude zajímat.
- To centrum nenamodeluje ani nejdokonalejší simulátor na světě.
- To už nech na něm..., to není problém tvůj, ale úplně jinejch lidí.
- Je to šílený, ale dobrá..., zajdu tam.
- To je jasný, že tam zajdeš. Nepřišel jsem tě o to požádat, přišel jsem ti to oznámit.

Ve WHISTLEY'S CENTRE jsem byl pouze jednou v životě.

Z každé komuny se tam většinou dostal jeden či dva lidé a přejít tím sítem, prověřováním a být vybrán pro provádění transportů do WHISTLEY'S CENTRA se podaří opravdu jenom těm nejlepším.

Žádná komuna si nemůže dovolit riskovat ztrátu kamionu se zbožím, který je pro ně vlastně jedinou nadějí a záchranou, jediným spojením s okolním světem.

W. CENTRE je jediné místo, kde si mohou příslušníci

jednotlivých komun vyměnit zboží. W. CENTRE je centrální trh pro rozsáhlá území o poloměru asi dvě stě kilometrů. Jde v podstatě o malé městečko u opuštěného letiště, na kterém se kamiony z různých pevností a komun soustředí, napojí se na centrální tržištní počítač a na terminálu umístěném v kabině kamionu jim okamžitě vyskočí nabídka všeho možného, co je ten den na trhu prostě k mání. Samozřejmě, že jsou k dispozici směnné ekvivalenty, protože peníze až dávno ztratily svou hodnotu a přestaly existovat. Úpadek civilizace se projevil také návratem ke směnnému obchodu.

A tak třeba u nabídky hovězích konzerv se objeví několik možností výměny, na kterou je ochotna nabízející výroba přistoupit.

30 konzerv za jedny boty, 300 konzerv za litinová kamna, 3000 konzerv za vysílačku, 30 000 konzerv za kamion atd. Přesuny zboží z auta na auto provádějí dálkově řízení roboti a na celém trhu se neobjeví jeden jediný člověk. Tak to probíhá každé úterý a čtvrtek. Vzhledem k tomu, že se v tyto dny na velmi malé ploše nakumuluje nepředstavitelné množství zboží, je ochrana tohoto obchodního centra prvořadým úkolem, který zajišťuje právě Whistleyova komuna. Tato komuna žije z toho, že zabezpečuje provoz, organizaci, technické zajištění a perfektní ochranu tohoto trhu, za což inkasuje jedno procento z vyměněného zboží. Většinou totiž, než se zájemci podaří dostat to, co požaduje, probíhá nejprve řada simulovaných výměn pomocí centrálního počítače tržiště, na který jsou všichni napojeni. Takže při nutnosti uskutečnit vícenásobnou výměnu ta procenta potom naskakují.

Jestliže Barry navrhnul přepadnout W. CENTRE, musí svému simulátoru věřit stoprocentně. V každém případě po něm budu chtít perfektní analýzu s řešením, při kterém neobětuji víc jak čtyři lidi.

Barrymu taky vděčím za to, že z té spousty vyřazených, odepsaných a napůl zničených simulátorů dal dohromady jeden opravdu výkonný. Alespoň zatím se osvědčuje. V poslední době na něm modelujeme každý přepad a jen díky jemu jsme se u SANMARCOVA HRADIŠTĚ nedostali do geniálně vymyšlené pasti.

Do večere zbývala ještě půlhodina a tak jsem zašel za Paulem, zeptat se ho, jak dopadl na průzkumu v HERGESTINGU.

– Všechno při starým..., není tam ani noha. Město už je v takovém

stavu, že se nikomu nevyplatí jej obsadit a opevnit. Motá se tam pár rakváců, ale je jich jenom hrstka a rozhodně nejsou schopni založit žádnou organizovanou jednotku. Každý jede na sebe a rabují poslední zbytky toho, co tam zbylo. A sám víš, že tam toho už moc není. Baráky jim padají na hlavu, ulice se hemží krysy a zahlídl jsem tam i vlky.

– Co Morganovo středisko?

– Jo..., byl jsem tam... Nic.

– Jak to nic?

– Snad tam něco vybuchlo, nebo ty nosníky sežrala nějaká agresivní rez či co... Prostě stropy se zřítily a v těch sutinách lze najít těžko něco k použití. Mám ale dojem, že to bylo vyrabovaný už dávno předtím, než to spadlo. Našel jsem tam akorát jednoho rakváče, kterému chyběly tak dva dny.

– Nikdo tě neohrožoval?

– Byl jsem jediný v celém městě, kdo měl zbraň. Alespoň mi to tak připadalo. Ale stejně jsem raději z toho transportéru moc nevylézal. Člověk nikdy neví, kdy se komu zalíbí jeho puška.

– Takže žádné známky po nějaké organizaci?

– Vůbec nic...

– A co když jsou v podzemí?

– Blbost..., to město je dávno zaniklý a jeho zdroje vyčerpaný. Není tam z čeho žít. Navíc všechna vysílací pásma v okolí HERGESTINGU monitorujem a bez vysílačky by se asi neobešli.

– Asi tak jako my.

– Jenomže my jsme rakváči...

– No právě... oni asi taky. Zajedu se tam zítra podívat.

– Takže mi nevěříš...

– Ale jo..., věřím ti. Ale stejně... zajímá mě to. A ty pojeděš se mnou.

– No dobrá, když myslíš...

Roger seděl nad vyhodnocenými záznamy nočního odposlechu vysílání. Pevnost byla vybavena výkonnou vysílačkou a přijímačem, což jsme využívali k odposlechu vysílání mezi jednotlivými komunama a pevnostma. Naše antény pracovaly čtyřicet hodin denně a pročesávaly prostor na všech frekvencích. Všechny

zachycené hovory byly převáděny do počítače a dekodéru, bylo-li to nutné, a ten ve spojení se simulátorem je automaticky vyhodnocoval a předkládal pak už jen ty, které pro nás mohly být nějak významné. Většinou se jednalo o časové rozvrhy transportů či dvoustranné výměny mezi komunama, kterým se nechtělo vláčet až na Whistleyův trh. To pak pro nás byla přímo lahůdková práce s minimálním rizikem, zvláště v poslední době, kdy Barry zprovoznil svůj simulátor.

– Ahoj Rogere..., máš něco zajímavého?

Roger je štíhlý až vychrtlý padesátník s prošedivělými vlasy a u Arcusovy komuny působil jako hlavní šéf obrany. Zbývá mu deset měsíců.

– Možná jo... Na příští čtvrtek.

– Co to má být?

– Transport čtyř kamionů z CALLTOWNU poveze do W. CENTRE nějakou elektroniku. Nevím přesně co, ale asi to bude něco fakt cenného, protože pojedou pod ozbrojeným doprovodem.

– To si zajišťují sami?

– Ne... to jim zajistí Whistley. Vypadá to lákavě, ale z té ochrany jde strach. O její síle Calltonn neinformovali, v každém případě si však připadají absolutně bezpečně.

– Myslíš?

– V tomhle případě je nám totiž ten Barryho simulátor úplně na nic, protože jediný vstupní údaj, kterej pro něj máme je to, že ty kamiony budou čtyři a že ten ozbrojený doprovod s nimi pojede už z Calltownu. Je možný, že to ještě upřesní, ten vysílač budu hlídat samozřejmě dál, ale pokud se nedozvíme víc, tak je to pro nás asi nepoužitelné.

– Nemyslím si..., naopak, je to velmi cenná informace.

– Poslyš, Miku..., doufám, že nechceš udělat nějakou blbost.

– To ne..., pro mě za mě, ať si s nimi jede třeba speciální diverzní jednotka..., vykašleme se na ně a necháme je tam dojet.

– To je rozumný..., možná se naskytne něco lepšího a bez rizika.

– Necháme je tam dojet a počkáme na ně přímo tam...

– Co...?

– Přijedeme si pro to do W. CENTRA. Barry už to připravuje na svém simulátoru. Díky za informaci, Rogere.

– Hele, Miku..., dělal jsem deset let v ochraně jenom nějaký pitomý komuny, a to bylo něco... nedovedu si představit, jak...

– Tyhle představy přenech simulátoru, po tobě chci jenom všechny zprávy z W. CENTRA. Chci, aby ještě před vyhodnocením prošly databankou simulátoru. Spoj se s Barrym a ten to zařídí. Jinak nic zajímavýho?

– Běžný blbosti, pokud se na to chceš podívat...

– Ne, díky..., pokud ty si myslíš, že jsou to věci bezpředmětný, nemíním tím ztrácet čas. Teď si dáme přestávku až do příštího čtvrtka.

– Ty máš ještě šest měsíců, že jo...

– Jo... a nemíním je prosedět s nohama na stole a s flaškou koňaku v ruce. Roztočíme to, Rogere, ať tu nezhebneme nudou...

– Tak jo...

– Pojď, jdem na večeři. Pitomá rajska.

Otevřel jsem oči. Chvilí mi trvalo, než jsem si opět zvykl na světlo. Asi půl minuty jsem zaostřoval zrak, než jsem byl schopen si přechíst na obrazovce záznam z poslední hry. Stálo tam:

POSLEDNÍ HRA: 162

CELKEM: 7 891

Takže jsem úspěšně dokončil další kolo hry PEKELNÝ ŽIVOT. Byl to skvělý výsledek. PEKELNÝ ŽIVOT dosáhl už takového stupně obtížnosti a složitosti, že mi body naskakovaly stále po větších cifrách. K vytoužené hranici deseti tisíc mi zbývá tedy ještě něco přes dva tisíce. Ovšem teď mi za každé další přežití bude naskakovat víc a víc. Taky to ale bude větší drama.

Sundal jsem si z hlavy elektrody, vstal a šel si otevřít láhev vodky. Dnešním dnem jsem se s celkovým skóre 7 891 dostal na první příčku žebříčku INSTITUTU VESMÍRNÉ BIOLOGIE, kde dělám a na šestou firmy SIM-CLAIR, která celou tu bláznivinu vymyslela.

Ještě nikdo těch deseti tisíc nedosáhl. A tak první cena, poslední nejdokonalejší simulátor SIM-CLAIR 08 je stále ještě ve hře. Hodil jsem do sebe skleničku na ex. Jsem na nejlepší cestě jim toho SIM-CLAIRA shrábnout, jenomže po dnešní hře už si nejsem tak zcela jist. Proč já vůl se motám do toho WHISTLEYOVA CENTRA? Co když příště zakalím? Možné, kdybych už nepodnikal nic a někde v ústraní si odbyl toho půl roku života, co mám ještě před sebou, takže

bych se ocitl jasně první. Body mi teď budou naskakovat stále rychleji... No jo... možná bych uhrál rekord, ale na těch deset táců by to určitě nebylo. Nanejvýš bych byl v novinách, ale vytoužený SIM-CLAIR osmička v nedohlednu. A začínat znova od začátku... Brrr... nikdy... Do hajzlu..., když už jsem to dotáh až sem, tak to teď přece nezblbnu. Jenomže co dělat? Nejradši bych toho Mika nakopal, přestože vím, že je to jenom má věrná kopie v simulátoru, že je se mnou absolutně identický a že ho řídí a rozhoduje za něj jenom můj mozek a ničí jiný. V tom případě jsem tak blbej já, což mě ovšem nijak nepovzbuzuje.

Jenomže přece musí existovat řešení. SIM-CLAIR je seriózní firma a nelajzla by si dát do oběhu simulátor s neřešitelnou hrou. Jenže co s tím? moh bych si nechat udělat podrobný rozbor v práci. V institutu simulátory máme, jenže je mi to na nic, protože pokud jsem napojený na simulátor, ve stavu, který chroničtí hráči PEKELNÉHO ŽIVOTA nazývají „sima“, tak v tomhle stavu jsem úplně odtržen od reálného světa a nemám tu nejmenší šanci přes ten blokující systém dostat jakoukoliv informaci či vzpomínku z reálu. Mimo simů jsem schopen si přesně zapamatovat každý detail, každé pitomej děj, kterej jsem v ní prožil, ale v simě si nepamatuji nic ze skutečného světa a tak veškeré rozborů a přípravy jsou mi absolutně na nic. Je to geniálně vymyšlené.

Simulátor zkopíruje člověka úplně celého s jeho zvyky, chováním, inteligenčními a kombinačními schopnostmi, ale reálný svět dovnitř nikdy nepustí.

SIM-CLAIR 01 se objevil na trhu asi před patnácti lety a byl další revolucí v počítačové technice, pokud to má ještě něco s počítačovou technikou vůbec společného. První generace biologických simulačních strojů byla ještě zařízena na hlasový vstup.

Celá ta finta spočívala v tom, že zařízení simulovalo děje přímo, tudíž je nebylo nutné převádět do matematických modelů, což byl v té době opravdu převrat. Také hlasová komunikace byla pokrokem.

To všechno ale vydrželo jen do doby, než firma přišla na trh s modelem SIM-CLAIR 03 (Simulátor 02 byl přeskočen, jelikož se nepovedl, na trhu se vůbec neobjevil a firma přistoupila přímo k vývoji nula trojky).

Byl daleko dokonalejší, ale hlavně: Hlasový vstup byl nahrazen napojením přímo na mozek komunikující osoby přes soustavu elektrod. V tomto případě už nebylo nutná sdělovat vůbec simulátoru nějaké údaje, protože ten si je všechny během několika málo sekund sám načerpal z mozku a věděl o problému totéž, co operátor, ovšem navíc měl k dispozici úžasnou databanku s miliardami dalších vědomostí, které jeden člověk nikdy obsáhnou nemohl. Situace a problémy se pak řešily přímo ve vědomí napojeného člověka. Po odpojení od simulátoru nebyla dotyčnému předložena žádná výsledná zpráva, protože ta vlastně byla nyní v jeho vědomí. Dotyčná osoba znala řešení, jakoby na ně přišla sama. Simulátor je předal přímo do jejího mozku. Samozřejmě, že pro vědu a výzkum to byl nevídaný objev a přínos. Nejrychleji zareagoval vojenský průmysl, ale hned po něm ne vědecké ústavy, jak by se dalo předpokládat, ale zábavní byznys. Simulátory předkládaly nepřeberné množství možností pro využití zábavy, nicméně nejdále se brzy dostala mateřská společnost SIM-CLAIR, která vymyslela a na svých simulátorech okamžitě realizovala a uvedla na trh simulační hru PEKELNÝ ŽIVOT.

Hráč se napojil přes elektrody na simulátor (SIM-CLAIR 06) a najednou prožíval život ve světě ohroženém válkou, zemětřesením, mimozemšťany, šílenou nemocí a mnoha dalšími poměrně dramatickými a hrůznými pohromami. Program byl úžasně široký a podmínky v simulovaném světě mohly být jiné u každé hry. SIM-CLAIR 06 po načerpání informací z mozku hrajícího si sám vybíral, jaký svět použije. Jediné, co bylo pro všechny společné, byl stupeň složitosti, který se zvyšoval od započetí hry směrem k jejímu závěru.

Hned od první hry se ale jednalo jen a jen o jedno. Byl to boj o přežití, o záchranu, o postup do dalšího kola.

Při prvním seznámení s PEKELNÝM ŽIVOTEM neměl většinou dotyčný naději uhrát více jak 500 bodů. Vzhledem k tomu, že hra končí u 10 000, je to výsledek víc než směšný a značně odrazující. Přes 5 000 se dostanou už jen zkušení profesionálové či zabijáci z povolání. Já začínal zatím pouze čtyřikrát. Při minulé hře jsem dosáhl 5 678 bodů, což mi trvalo asi půl roku.

Pak znova na začátek. Ale bylo to poučné. Došlo mi, že veškerý

jemnocit, ohleduplnost a civilizační zásady musí stranou.

V PEKELNÉM ŽIVOTE musí hrát člověk výhradně jen a jen na sebe a počet obětí zde nehraje žádnou roli. To mi sice došlo hned u první hry, jenže mi to bylo houby platný, protože mi to došlo v reálu, ale když jsem byl v simě, tak jsem se choval pořád stejně nemožně a snažil se zachraňovat své kamarády. Tedy simulovaný kamarády. SIM-CLAIR je totiž děsně chytřej a vždycky nastrčí někoho, ke komu si vypěstuju určitéj vztahy pak ho vystaví nějakýmu nebezpečí a já naivní káčátko ho zachraňuju, přičemž samozřejmě zakalím.

Tohle byl můj největší problém, se kterým jsem bojoval všemi možnými způsoby, ale prakticky bezvysledně. Dokonce jsem v té věci navštívil psychiatra, ale výsledky se nedostavovaly. Pokaždé, když jsem usedal k simulátoru a nasazoval si elektrody, nahlas jsem si říkal, že jsem svině, krvelačná bestie, že všechny kamarády mám na háku a že jsem desetinásobnej vrah a nemám žádný výčitky svědomí. Pak jsem spustil PEKELNÝ ŽIVOT a hned v prvním vstupu jsem zachraňoval svoji snoubenku z jezera hemžícího se bestiálními krokodýly. Nezachránil jsem ji, za to mi ti netvoří sežrali nohu. A při dvou tisíci bodech to zkoušet dál s jednou nohou nemělo cenu.

Teprve má nynější čtvrtá hra, vypadala velmi nadějně. Možná to způsobilo to, že mě ve výzkumáku podrazil Julien Daltrey, můj bývalej kámoš, a že Samantha, kterou jsem si chtěl brát, si našla jinýho. Děvka. Můj postoj ke světu a přátelům se změnil. Ne, že bych je dokázal podrazit, ale důvěřuji jim daleko míň. Už mě nepřesvědčí žádná velká slova a cukrování. Můj pohled na všechno je daleko pesimističtější a mé představy o spravedlivém světě jsou citelně narušeny. Úplný cynik ale ještě nejsem, protože tu pitomou Racwayovu nemoc jsem dostal jenom díky tomu, že jsem chtěl naposled vidět svou lásku v Lombardově nemocnici. Umírala na průstřel plic a já, abych ji vůbec spatřil, musel projít oddělením se šesti rakváči, na kterých zkoušeli doktoři ty svoje zázračný medikamenty.

A to ten simulátor byl ještě ke mně tak milosrdný, že všude po nemocnici rozvěsil velký cedule: POZOR – RACWAYOVA NEMOC!!!

Hned od začátku jsem byl do tý hry celý blázen. Rozhod jsem se, že ji vyhraju, přestože to je hra pro horních deset tisíc.

SIM-CLAIR 06, na kterém to bylo možné hrát, byl totiž tak drahý, že při svém platu jsem neměl tu nejmenší naději ho získat.

Ale neodradilo mě to. Dost jsem o simulátorech věděl, jelikož s nimi dělám v institutu, a k levnějším typům jsem měl docela snadný přístup. Podařilo se mi pro věc získat taky pár nadšenců od nás z výzkumáku a pod vedením mého kolegy Jacka Trouberta jsme sestrojili něco podobného, jako je nula šestka se SIM-CLAIR 04 a 05. Něco jsem koupil, něco sehnal pod rukou. Je pravda, že něco kluci museli ukrást u nás v institutu, ale hlavní je, že to výsledné zdrátované monstrum se téměř vyrovnalo SIM-CLAIRU 06 a PEKELNÝ ŽIVOT nám to sežralo i se všemi podprogramy.

Požádal jsem firmu SIM-CLAIR o registraci, bez které by mé výsledky nebyly uznány a nebyly by brány v úvahu. Tohle se ukázalo velkým problémem, protože ti nafoukaní úředníci vůbec nechtěli slyšet o tom, že by měli zaregistrovat do své soutěže výrobek nevyrobený jejich firmou. Musel jsem tím svým monstrem nechat projet pět jejich testovacích programů a i potom mě to stálo 2000 dolarů a basu šampaňského. Naštěstí ten chlápek, co to má na starost, tu hru asi hraje taky, protože byl zkorumpovanej a byl pro každou špatnost.

Nyní po každé hře napojím svůj simulátor na databanku firmy SIM-CLAIR a ta zaregistruje můj výsledek. Současně s tím mi oznámí celkové pořadí.

Na obrazovce terminálu se mi potvrdilo, že jsem nyní skutečně šestej a firma SIM-CLAIR mi blahopřála. Bylo to poprvé.

Asi je to až od desátého místa, protože ještě před dvěma dny jsem byl jedenáctej a žádný blahopřání se na obrazovce neobjevilo.

Nalil jsem si třetí skleničku a vypnul zařízení. Věděl jsem, že se mi bude blbe spát, pokud vůbec usnu. Mám půl roku života a přitom mi chybí už jen něco přes dva tisíce bodů. A to se chystám přepadnout WHISTLEYUV TRH. Bože, proč já do toho vůbec šel.

Ráno jsem samozřejmě opět přišel pozdě, z čehož měl automatickej vrátnej TIMER 600 děsnou srandu. Skřípavým hlasem mi oznámil, že jsem se o šest minut opozdil a okamžitě to taky zaznamenal na mou píchací kartu. Uložit jsem ji otráveně do přihrádky se svým jménem a uctivě se automatu omluvil. Nereagoval

na to.

Jack seděl u terminálu a popíjel kávu. Je to osmadvacetiletý mladík bohémského zjevu, s vlasy po ramena a nikdo by neřek, že ten hippies v oškubaných riflích by moh být vážený expert přes počítače a simulátory. Svým zjevem šokoval nejen vědecké kapacity, pro které pracoval, ale také ředitele našeho ústavu, což mu ale bylo úplně jedno.

Položil hrnek s kávou na okraj stolu a řekl:

– No zdar..., ty vypadáš. To jsi měl zase u sebe celou noc Betty?

– Blbost... akorát jsem se dostal na první příčku PEKELNÉHO ŽIVOTA u nás v institutu a na šestou firmy SIM-CLAIR.

– To myslíš vážně?

– Jo...

– To se Eugen zblázní... Už to ví?

– Ne...

– Bylo to těžký?

– Vždyť vidíš...

– No jo... fakt vypadáš, jako bys prožil noc na upířím plese...

– Těžký to bude teprve teď, protože začínám dělat jednu blbost za druhou. Máš tu někde kávu?

– Jo..., je nahoře na televizi. Zavolám Eugenovi.

– Když myslíš...?

Jack uchopil sluchátko a vytočil číslo vedoucího laboratoří, do včerejšího dne prvního na interním žebříčku našeho institutu.

– Dobrý den, pane Spirde. Právě přišel kolega Lombard.

– Ano..., přišel tak pozdě, ale dones novinu, která by vás mohla zajímat...

– ...

– Možná máte pravdu, že je to již jeho šestý pozdní příchod v městci, ale myslím, že za první místo v našem žebříčku PEKELNÉHO ŽIVOTA to stojí.

Jack zakryl dlaní sluchátko a zeptal se mě:

– Máš to vole registrovaný u SIM-CLAIRA?

– Jasno...

– Ano pane Spirde, firma SIM-CLAIR již Lombardův výsledek zaregistrovala.

– ...

– Ano..., vyřídím...

Jack položil sluchátko a zasmál se.

– Víš, co ti mám vyřídít?

– Pochybuju o tom, že mi blahopřeje.

– Mám tě upozornit na to, že za osm pozdních příchodů je napomenutí zaměstnavatele. To je všechno.

– Ten se teď asi dusí vzteky.

– To jo. Mark, který s ním dělá říkal, že Spird je už u konce se silami a bojí se dalšího kola, proto jej pořád odkládá. Ovšem po tvé dnešní zprávě to určitě zase zkusí. Musíš nad ním zvítězit za každou cenu.

– Kašlu na něj. Chci být první u SIM-CLAIRA.

– Buď si první kde chceš, ale v každém případě musíš potopit Spirda.

– Jenže ti jeho ptakoještěři či co to tam vlastně má jsou daleko přítulnější než ti moji rakváči.

– Jen si nemysli. Mark říkal, že posledně mu jeden rozpáral ruku.

– Hlavně, že to přežil.

– Přežil, ale další kolo už nepřežije. Představ si, že tam někde leží ve špinavý jámě s roztrhanou rukou. Teď ho může dostat třeba nějaká pitomá krysa. Vůbec se mu nedivím, že se mu nechce do dalšího kola.

Uvařil jsem si kávu a sedl za stůl. Měl bych napsal závěrečnou zprávu s poněkud neohrabaným názvem VESMÍRNÁ BIOLOGIE V MEZNÍCH PODMÍNKÁCH S PŘIHLÉDNUTÍM K ČASOPROSTOROVÝM ZAKŘIVENÍM, ale už týden se mi do toho vůbec nechce. Pořád to odkládám, pořád se vymlouvám na nedostatečná podklady a hledám další záminky, jak to odložit. Zazvonil telefon. Výborně.

– Institut exobiologie, prosím...

– To seš ty, Miku?

– Jo..., to jsem já, Betty.

– Ty už nemiluješ svoji kočičku?

– Ale jo, miluju...

Viděl jsem, jak Jack dělá, že čte noviny a přitom se dusí smíchy.

– Ty jsi tam měl včera zase nějakou děvku, že jo...?

– Ale blbost...

- Svítilo se u tebe a neotevřel jsi mi.
 - No jo... podívej, Betty, já byl napojený na SIM-CLAIR, víš?
 - Ty seš pořád na něco napojený...
 - No fakt. Betty..., věř mi, ostatně jsi mi neříkala, že se stavíš.
 - Jo promiň..., já zapomněla, že pana Lombarda je třeba dva dny předem písemně upozornit, aby náhodou třeba nebyl napojený na nějakou jinou ženskou.
 - Dostal jsem se na šestý místo, Betty...
 - Ale neříkej... u mě jsi se dostal až na devadesátý šestý.
 - Cooo.
 - Jo..., přesně tolik chlapů je totiž u nás v TUMOURS COMPANY. Čau, miláčku...
- V telefonu to cvaklo jako když někdo přestřihne dráty.
 Položil jsem sluchátko.
- Nějaký problémy? zeptal se škodolibě Jack.
 - Můj druhý smysl života si neuvědomuje, že bojuju o přežití. Máš poslední výsledky Kirckovy zkoušky?
 - Ne... jsou ještě dole u Patricka.
 - Sežeň mi je během dneška, jo?
 - Jasně...

U oběda jsem přemýšlel, jak je Barry z mé komuny asi daleko a kterým směrem se ubírá, ale nemoh jsem na nic přijít. V každém případě bych měl určitě ohledně Barryho experimentů postupovat rázněji a chtít výsledky, jestli mě taky náhodou nevodí za nos.

Musím si to vštěpit do paměti, i když je mi jasné, že SIM-CLAIR mi to tam nepustí. Je to k zbláznění. Přemýšlel jsem o tom problému celé odpoledne, takže koncept mé závěrečné zprávy zůstal opět nedotčen. Barry musí být klíčovou postavou v celém tom problému. Přepadem W. CENTRA se nezachráním, tam nanejvýš zakalím. Nějaké řešení ale přece existovat musí... Docela rád bych věděl, jak se teď cítí a co prožívá těch pět chlapíků, co je na žebříčku SIM-CLAIRU přede mnou. Zvláště ten první se teď určitě musí zmítat v neřešitelných problémech a boji se zasednout ke svému simulátoru, jelikož ten už se na něho těší a vymyslel si ukrutný svět plný šílených nástrah dle svého pravděpodobně předposledního stupně složitosti. Přemýšlel jsem taky o tom, jestli nakonec na tom nejsem nejhuř já,

protože můj simulátor není normální, ale je sestaven ze simulátorů staršího typu, který je doslova zdrátován a tak jestli se nakonec ten zrůdný hybrid ke mně nechová nějak podrazácky a nedělá mi naschvály, se kterýma se ostatní nesetkávají. Co jsem takhle mluvil s lidma, tak rakváči se zatím nikomu v PEKELNÉM ŽIVOTĚ neobjevili.

Po cestě domů jsem přemýšlel opět o Barrym a o jeho ujišťování, že na něco určitě přijde. Jo, přijde... ale kdy? To už třeba budu dávno zchvácen tou agresivní chorobou a bude mi to houby platný. Chovám se k Barrymu slušně, protože vím, že jedině on může najít řešení a jedině díky jeho pomoci se z toho dostanu. Jenže co když přesně tohle ví i on a zneužívá toho?? Ale vždyť jde i o jeho záchranu. Alespoň doufám. Doufám, že simulátor není taková svině, aby to Barrymu bylo úplně jedno. To by tedy byl podraz.

Vzal jsem si z ledničky plechovku piva, otevřel ji a sedl si k simulátoru. Zapálil si cigaretu, upíjel a čuměl na zařízení, které zabíralo celý můj pracovní stůl a jehož části byly i pod nim. Bestie. Kdyby tohle viděli experti ze SIM-CLAIRU, nevěřili by vlastním očím. SIM-CLAIR 06 byla poměrně malá krabička o velikosti bonboniéry, zatímco já to mám roztáhaný po polovině místnosti. Podobně jako Barry v PEKELNÉM ŽIVOTĚ.

Dopil jsem pivo a nasadil si na hlavu elektrody.

Nemá cenu to odkládat. Jestli zakalím dnes nebo až za týden, tak to rači dnes. Další dny žít v takové nejistotě, to už není k vydržení. Odnáší to nejen práce, ale taky Betty, která je v tom zcela nevinně. Navíc je to děsně příjemná ještěrka, kterou bych nerad ztratil.

Zapojil jsem zdroj. Stroj byl úplně tichý, pouze stabilizátory vyrovnávající kolísání napětí v síti neznatelně vrněly. Usadil jsem se pohodlně do křesla a stiskl tlačítko P L A Y.

- Poskyš Miku, Roger nesouhlasí s přepadem W. CENTRA.
- Roger si může posrat nohu, pokud nám to na simulátoru vyjde, tak jdem do toho.
- Chce, abys to ještě prý uvážil.
- Uvážím to, jakmile budu znát výsledky ze simulátoru. A jak to vůbec Roger ví?

– Tady ví všichni všechno, to už bys moh vědět.
– Já si s Rogerem promluvím. A ty se na to tváříš jak?
– Jdem do toho... Všichni chlapi jdou do toho. Je jich pouze pár, co se bojí.

– No dobře..., ty necháme doma...

Cítil jsem se utahanej. Děsně utahanej. Zašel jsem za Lindou, což je jediná ženská, která se může volně pohybovat po pevnosti. Toto privilegium získala proto, že jsem se do ní zabouch.

A družka vůdce musí mít nějaká ta privilegia.

Všechny ostatní jsou pod zámkem dole ve skladišti. Jsou vypouštěny jenom večer k obveselení chlapů. Jinak by překážely a určitě by s nimi byly nemalé problémy. Jsou to vlastně otrokyně, jejich stav je pravidelně doplňován, jakmile klesne pod únosnou mez. To znamená, jakmile je jich méně než nás. Což pravděpodobně bude co nevidět, protože ženský snášejí Racwayovu nemoc ještě hůř než chlapi a tak odpisy jsou vysoké. Bude to zase chtít vytipovat komunu, která nemá cenné zboží a tudíž ani perfektní ochranu, která ale za to má spoustu ženskéjch.

– Ahoj Lindo, večer tě budu potřebovat. Jsem nějakej ztrápenej.

– Jasně! Miku! Prý jste dolezli nějaký šaty.

– Jo, plnej auťák.

– Mohla bych si něco vybrat?

– Samozřejmě. Zavolám Harveyovi. Potřebuješ něco konkrétního?

– Plavky.

– Na co, proboha?

– Chci se opalovat.

– To můžeš i tak...

– No dobrá, jestli ti nevadí, že ti paralyzuju obranu celé pevnosti.

– No dobře... vem si co chceš...

Sedl jsem si na židli, která se pode mnou skoro rozpadla.

Odhodil jsem ji do kouta.

– Do hajzlu... to tu nemáš alespoň kus slušnýho nábytku?

– Rozpadá se všechno se rozpadá... celá pevnost.

– Kvůli tomu jsem přišel. Musíme něco udělat.

– WHISTLEY'S CENTRE...

– Jo... to taky. Ale já měl na mysli něco komplexnějšího... něco,

co nás navždycky dostane z této prokleté Pevnosti. Barry dal nohy na stůl a zapálil si.

– Máš něco?

Barry odklepl popel na zem a řekl:

– Budeš se muset rozhodnout. Času je málo a simulátor máme pouze jeden. Není schopen se zabývat dvěma komplikovanými problémy najednou. Takže buď půjdem po tom W. CENTRU a nebo po problému záchrany. Předem tě upozorňuji, že ani jedno ani druhé není jisté. Přesto větší procento úspěšností přisuzuji tomu W. CENTRU. Tam je alespoň něco konkrétního, čeho se můžeme chytit. Teda čeho se simulátor může chytit. V tom druhém případě nemáme nic.

– Jak to, nic? vždyť už na tom děláš druhý měsíc. Aspoň dle tvých vlastních slov.

– To je možný... někteří už na tom dělají dokonce čtyřicet let a nejsou o nic úspěšnější než já.

– Takže je to beznaděj.

– Pro rakváče neexistuje slovo beznaděj. Možná by tu něco bylo, ale zatím ani já, ani simulátor nevíme co s tím. Možná je to taky úplná blbost a zbytečná ztráta času se tím zabývat. V každém případě se vyskytla určitě nevysvětlitelná věc, a vzhledem k tomu, že nám nezbyvá už nic jiného, než se chytat každé naděje s tedy i jistých nevysvětlitelných anomálií, probíral jsem to dneska celá odpoledne.

– Co to je?...

– Přichází to z vesmíru... Signály.

– Jaks přišel na to, že to přichází z vesmíru?

– Protože naše dekodéry si s tím neví rady, což se ještě nestalo. Automaty procešávají prostor neustále na nejrozličnějších vlnových délkách a pokud se jedná o kódované zprávy, je schopen počítač je přeložit. Jak jistě víš, je tak chytřej, že předkládá jenom zprávy, který by nás mohly zajímat. Jinak to ani nejde, protože je jich tolik, že bychom je ani nestačili číst. Dnes v noci zachytil signály, které předložil jako významné, přestože dekodér si s nimi neví rady. To je neslýchané. Protože pokud ta zpráva není rozluštněná nemá pro nás význam z tudíž by měla být automaticky zařazena mezi zbytečné informace. Tahle nebyla. Proč asi?

– Napadá tě něco?

– Nenapadá mě vůbec nic. Zatím jenom shromažduji fakta. Celý problém má totiž ještě jeden pozoruhodný aspekt. Ty signály se totiž neobjevily včera poprvé. Zjistil jsem, že naše stanice je přijímá už od doby, kdy byla uvedena do provozu, to je zhruba dva měsíce. Jenomže ještě nikdy nebyly simulátorem předloženy. Až včera, a to všechny najednou. Tedy i ty první, dva měsíce staré. Počítač tedy všechny tyto signály ukládal do databanky, ale včera najednou už ho to přestalo bavit a vychrtil je. Vypadá to, jakoby je kumuloval, jakoby jen shromažďoval střepy nějaké mozaiky a včera došlo k tomu, že byl odvysílán jeden z posledních střepů, takže se z toho dá konečně slepit nějaký obraz. Tak si to alespoň vysvětluji já. Nicméně, pro nás je to obraz bezcenný, když jej nemůžeme spatřit.

– Takže co?

– Takže zbývá jenom dál čekat. Teď totiž pro změnu asi chybí dostatek údajů pro dekokér. Jakmile jich bude mít dost, přeloží nám to.

– To ale může trvat třeba rok.

– Anebo taky sto let...

Zapálil jsem si cigaretu.

– Sto let je pro nás totéž, jako rok. Zbývá mi půl roku. Potřebuji to hned. Když si s tím neporadí dekodér, neporadí se s tím ani lidský mozek? Viděl jsi ty zprávy tištěné?

– Samozřejmě..., můžu ti je ukázat. Ale celý je to nesmysl. Dekodér vyhodnotí za vteřinu milión různých variant. V tomhle je nedostižnej.

Pozoroval jsem Barryho simulátor. Byl sdrátovanej z různých součástí jiných simulátorů, byl napojen na počítače podobně zkombinované a zabíral celou místnost. Po stěnách i stropě se plazily pestrobarevné vodiče, které šly zdánlivě odnikud nikam, přitom každý z nich plnil svou nezastupitelnou funkci a pro provoz Barryho simulátoru byl nezbytný. Bylo to d'ábelské soustrojí, napůl technické a napůl biologické.

Hodil jsem cigaretu na zem tak jak to dělal Barry a zašlápl ji.

– Pokud říkáš, že to přichází z vesmíru, mohli by to být mimozemšťané. Pozítřku přistanou nedaleko naší pevnosti. Přijdou, a

řeknou: My jsme z planety X a dovolili jsme si vám přivést lék proti Racwayově nemoci... Pak nám dají krabičku se šedesáti tabletama a zase odletí... Takhle nějak si to představuješ?

– Takhle přesně ne... ale mimozemský zásah je jednou z možností záchrany.

– V tom případě je to totéž, jako věřit v Boha a skončit sebevraždou s perspektivou posmrtného nebeského ráje. To mně připadá trochu primitivní.

Barry si otevřel plechovku s pivem.

– Bude to chtít doplnit zásoby piva. Mám tu poslední basu... Takže navrhuješ pustit to a věnovat se simulaci CENTRA?

– Ne půjdeš po tom. Původci těch signálů jsou určitě lidé. Žádní pitomí mimozemšťané. Udělej si to jak chceš, ale chci to mít co nejdřív rozluštěný...

Vstal jsem.

– A to W. CENTRE? Říkal jsem ti, že věnovat se najednou dvěma tak rozsáhlým problémům nedokážu já ani můj simulátor...

– To počká. Na W. CENTRE se vykašli.

– Jenomže lidi už o tom ví a někteří se na to dokonce těší.

– Já ti taky neříkám, abys jim to okamžitě vyžvanil. Oficiálně budeš připravovat případ W. CENTRA. Takhle to budeme všude zatím prezentovat. Jestli se někdo doví, že na tom neděláš, pamatuj, že já budu vědět od koho. Víme to jenom my dva.

– Dobře... jenom nevím, jak jim to pak vysvětlíš v ten čtvrtek.

– To nech na mně...

Zaparkovali jsme s Paulem uprostřed náměstí. Alespoň dříve to určitě bývalo náměstí. To, co z něho dneska zbylo, se jen stěží dá popsat. Nějak takhle jsem si představoval svět po druhé světové válce. Viděl jsem to na videozáznamech. Pouze s tím rozdílem, že tam byla spousta lidí, kteří ty trosky odklízeli. Tady se nepohnulo vůbec nic.

Sutiny byly prorostlé stromy a keři, ocelové nosníky porostlé mechem s jen málokterý dům ještě držel pohromadě. Před patnácti lety tu prý žila komuna RKM COMPANY, než ji konkurenční PARNONOVA UZAVŘENÁ REPUBLIKA za tuhých bojů zlikvidovala. Od té doby byl HERGESTING vylidněn. Sem tam se tu objevil nějaký rakvác, kterému se podařilo uniknout před smrtí

včasným útekem z komuny, ale celkově nebylo ve městě nikdy víc jak deset lidí. Už se jej nikdo nepokusil vzkřísit. Jedinými potencionálními osadníky byli rakváči, ale nikdy jich nebylo tolik, aby se dali dohromady. Ale ani tak by HERGESTING neubránili. Měl velmi nevýhodnou polohu a ležel prakticky na volném otevřeném prostranství bez jakýchkoliv hradeb.

Vylezli jsme s Paulem z transportéru se samopaly v rukou a s granáty za opaskem. To, co kdysi bývalo obchody nyní bylo hromadou sutin a nebo čtyřmi prázdnými stěnami. Potraviny sežraly krysy, ostatní zboží skončilo v troskách, nebo bylo rozebráno náhodnými rakváči.

V žádném případě si však určitě nic neodvezla některá z komun zdravých lidí, protože ti měli z takovýchto opuštěných měst přímo panickou hrůzu. Do města, kam někdy vkročil rakváč, byl pro zdravé vstup navždycky zakázán. Dodnes není jasné, jak se Racwayova nemoc šíří a jak dlouho je infikované prostředí aktivní. Také ve W. CENTRU se nepřijímalo žádné zboží, u kterého nebyla prokázána jeho totožnost, to je vlastní výroba. Prodat něco z opuštěného města bylo tedy nemožné, tudíž zdraví tato města ani nenavštěvovali.

Vstoupili jsme do budovy, kde dříve asi bývaly byty. Na podlaze ležely tři částečně ohlodané krysy. Těžko říct, jestli je zakously jiné krysy či zoufalí rakváči. Na stěně bylo sprayem nastříkáno:

BOŽE, BUĎ K NÁM MILOSTIV... Sestoupili jsme opatrně do sklepa.

Jestli tu někde jsou rakváči, budou určitě ve sklepech. Ale nic jsme nenašli. Dokonce ani známky po nějaké lidské, třeba už dávno, přítomnosti. Vylezli jsme ven.

Byl to depresivní pohled. Bez nějakého úmyslu jsem se vydal na druhou stranu náměstí a Paul šel za mnou. Samopal měl neustále připraven a odjištěn, i když já nevěřil tomu, že by tu na nás mohl někdo zaútočit. Bylo to umírající, vlastně mrtvé město.

Stál jsem před vysokou budovou, která snad kdysi byla skleněná, dneska však čněly k nebi už jen pokroucené zbytky kovové konstrukce, která připomínala kostru dávno vyhynulého živočicha, tam, kde kdysi mohla být vstupní hala, visela oprýskaná cedule s reklamou COCA COLA. Prošel jsem do nějaký místnosti,

pravděpodobně telefonní ústředny.

Ze zdi trčel snad milión barevných drátů. V rohu byla hromada slámy, jako by tu někdo spal. Pohlédl jsem na stůl. Ležel tam talíř a na něm zbytky nějakého zvířete. Snad zajíce.

Přistoupil jsem blíž. Maso vůbec nebylo zkažené. Bylo čerstvé. Otočil jsem se, abych zavolal Paula a ocitl se tváří v tvář zarostlému muži, který byl o hlavu vyšší než já. Měl temně červené oční bělmo a v ruce obrovský řeznický nůž, jaký se používá na čtvrcení prasat. Automaticky jsem stiskl spoušť samopalu, protože na rozbor situace nebyl čas. Jenže jsem zapomněl odjistit a tak se nic nestalo. V hale se najednou ozvala střelba a tříštění skla a Paulův křik. To všechno snad v jedné desetině vteřiny. Mužova ruka s ohavným zabíjákem se mihla před mýma očima. Reflexivně jsem uskočil dozadu. Rakváč už nestačil vyrovnat stabilitu svého těla, které překvapivě ztratilo oporu, již měl být můj žaludek, a padal na mě. Znova jsem uskočil dozadu a zakopl přitom o kus traverzy. Konečně se mi podařilo odjistit samopal a dopadl jsem na záda zrovna v okamžiku, kdy se ta nestvůra začala znovu zvedat. Napálil jsem jí dávku přímo do chřtánu. Šílená exploze krve a pak mi zalehl nohy. Teprve teď jsem ucítil bolest v zádech. Nemohl jsem se pohnout. V hale se ještě pořád střílelo. Vyprostil jsem nohy zpod rakváče a zkoušel se posadit. Byl jsem celý od krve. Záda šíleně bolela. Podařilo se mi dostat se na všechny čtyři a doplazit se ke dveřím. Střelba najednou utichla. Nahlédl jsem do haly.

Dva chlapi v rozervaných šatech se pomalu a opatrně šourali k nějaký hromadě. Bylo mi okamžitě jasné, že ten číověk, co tam leží, je mrtev. Měl na sobě plášť od maskáčů z výbavy americké armády... Přesně takový, jaký měl Paul. Když ti muži byli asi pět kroků od těla, jeden pozvedl samopal a vystřelil do něj dávku.

Tělo sebou zaškubalo pod nárazy projektilů. Jeden z nich se sehnul, aby zvedl Paulům samopal. Pečlivě jsem mu zamířil na hlavu a spustil to. Byla to jen chvilka. Neměli tu nejmenší šanci.

Zasunul jsem do závěru další zásobník a pokusil se vstát. Kupodivu to šlo, i když záda jsem ještě pořád cítil. Zběžně jsem přelétl pohledem halu a nezbylo mi nic jiného, než doufat, že jich víc nebylo. Přešel jsem k mrtvolám. Všude kolem bylo krve jak na zabíjačce. Vzal jsem všechny tři samopaly a hodil si je přes rameno. Zanechával jsem

na dlažbě haly ostré krvavé stopy.

Nad východem byl oranžovým sprayem nastříkán nápis:
ZASTAVTE SVĚT, CHCI VYSTOUPIT!

Podal jsem Henrymu všechny tři samopaly.

– Kde máš Paula?

– Zůstal tam...

– Co tam dělá?

– Nic. Leží tam. Je rozstřílený na cucky.

– Cóóó...?

– Blbec..., zavinil si to sám. Při posledním hlášení mi tvrdil, že byl jediným ozbrojeným mužem v HERGESTINGU.

Jak se dneska ukázalo, byl jedním ze tří... Zatímco se na mě sápala bestie s nožem na párání medvědů, dva ho dostali...

– Utekli ti?

– Neutekli..., to už ovšem Paolovi nepomůže.

– Co míníš dělat?

– Nic, křísit ho nepůjdu.

– A co takhle pořádně to tam pročistit?

– Jo... to by šlo. Ale až ráno. V noci je to sebevražda.

Troufáš si na to?

– Jasně... Paul byl kamarád.

– Dobře... ráno si vezmeš patnáct dobrovolníků a zajedete tam, nechci tam mít jedinýho živýho člověka. Tohle se stalo v takový železný budově, když tam přijedete odsud, tak je to přímo protilehlý roh náměstí.

– Jo, my už to nějak zvládnem.

Noc s Lindou. Byla skvělá. Vždycky je skvělá. Je hravá jako kotě a hbitá jako lasička. Její oči už dostávají narůžovělý nádech.

Hned ráno mě chytil na chodbě Barry.

– Už to mám... dělal jsem na tom celou noc.

Až doted'ka jsem byl rozespalej, ale tohle mě rázem probudilo.

– Tak spust'...

– Je to program.

– Co je program?

– Ty signály... Je to výpis programu. Kousek.

- Jakého programu?
- Programu simulátoru.
- To víš jistě?
- Téměř jistě.
- A co je to za program?
- To zatím nevím. Vím jenom, že je to program simulátoru, ale jakýho a co má řešit, to prostě nevím. Potřebuju daleko víc údajů.
- Tak si je sežeň. Chci v tom mít jasno. Doufám, že nemarníme čas nějakýma blbostma.
- To je docela dobře možné, ale na to jsem tě předem upozorňoval.
- Co si o tom myslíš?
- Nevím... vůbec nevím, co by to mohlo být a jaký by to mohlo mít smysl. Výměna programů vysíláním, to tu ještě nebylo. Je to příliš riskantní. Normálně tyhle výměny probíhají na trhu prostřednictvím optických disků... Takže to opravdu nedává smysl. Mám toho nechat, nebo se tím obírat dál?
- Ničeho nenechávej. Jestliže to není normální, bude v tom nějaký figl. Chci vědět jaký, ať už je to cokoliv.
- Takže seš pořád ještě kvůli tomu ochoten obětovat případ W. CENTRA...
- Samozřejmě.

Před obědem se vrátili chlapi z HERGESTINGU. Nikoho nenašli. Bylo to opravdu mrtvé město. Byli tím tak rozčarování a znechuceni, že mou jedinou šancí jak jim opět pozvednout náladu, bylo pustit je k ženským.

Rozpoutané orgie se protáhly až do večere.

Otevřel jsem oči. Sáhl jsem po balíčku cigaret a zapálil si. Čuměl jsem chvíli na terminál a pak si sundal elektrody z hlavy.

Na obrazovce zeleně svítilo 3 132. Uhrál jsem 241 bodů.

Postavil jsem vodu na kávu. Sáhl po lahvi s vodkou a nalil si skleničku. Znova jsem se posadil do křesla. To W. CENTRUM neudělám. To už mi došlo. Budu mít sice problémy se svými lidmi, ale neudělám to. Dnes jsem měl namále. SIM-CLAIR je bestie. Když byl Paul v HERGESTINGU na průzkumu, tak tam určitě žádní ozbrojení rakváči nebyli. Paul je, vlastně byl, příliš pečlivě na to, aby průzkum

prováděl tak nedbale. Když řekl, že tam nejsou, tak tam nebyli. A dneska tam najednou byli. Svině.

Pak mi došlo, že na druhé straně mi přece jen dal simulátor šanci. Mohl mě klidně odbouchnout jeden z nich ze zálohy.

To, že jsem se setkal jen s tím, co měl ten řeznický nůž, byla šance pro mě. Šance ohodnocena 241 body.

Připojil jsem se na SIM-CLAIROVU databanku. Poskočil jsem o dvě místa. Ocitl jsem se rázem na čtvrtém. Nikdo z mých konkurentů neměl odvalu v posledních dvou dnech zasednout k simulátoru a spustit PEKELNÝ ŽIVOT. Já během týdne postoupil o devět míst. Určitě z toho znervózní. Musí znervóznět.

Tohle považuju za jedno z největších nebezpečí. Oddalovat hru dalšího kola je nesmysl. Jak z toho člověk jednou vypadne, nemá naději. Zvláště pak v závěru soutěže. Já se během dne v práci ani nestačím vzpamatovat z předešlého kola a večer už do něj lezu zase. Jedině tomuhle přičítám svůj úspěch. Dle této mé teorie už mí konkurenti nemají šanci zvýšit své body, protože v dalším kole určitě zahynou. Teď už jde jen o to, jestli já mám šanci dostat se až tam, kde je dosavadní vítěz. A nejen tam.

Pokud budu pokračovat tímto tempem, tak bezesporu ano.

Přemýšlel jsem o tom, co má SIM-CLAIR v zásobě, kdybych se dostal na bájnou úroveň 9 990 bodů. Celoplanetární zemětřesení? Potopu světa? Nukleární explozi? Určitě něco takového. V tom případě je jedinou šancí, jak ho dostat, uhrát ten poslední tisíc nějakým nečekaným skokem. Ale jakým? Snad pomocí Barryho? Zazvonil telefon.

– Seš zase napojenej, nebo seš volnej?

– To seš ty, Betty?

– Jo... nebo to snad měla být Jenny, Miriam, Jannet či další?

– Nebuď bláhová... jsem volnej.

– Takže mám šanci?

– Samozřejmě... přijedeš hned?

– Jasně... nemíním riskovat, že se mezi tím zase někam napojíš...

Betty byla skvělá. Vždycky je skvělá, Je hravá jako kotě a hbitá jako lasička. Je stejná jako Linda, pouze nemá narůžovělý oči. Bohudík...

Ten morbidní skřípavý hlas automatu na vrátnici mi oznámil, že

jsem se zase dneska vyznamenal, jelikož mé zpoždění činí 1.05 hod. Zároveň s tím mi oznámil, že se mám zastavit u vedoucího náměstka výzkumu.

Jack si nechal dělat výpisy z posledních výsledků výzkumu a tak všude po zemi se válely stohy papírů tak, jak lezly z tiskárny. Nebylo kam šlápnout.

– Ahoj..., neříkej mi, že jsi do toho zase lezl.

– Samozřejmě, že jo...

– A úspěšně?

– Poměrně. Jsem čtvrtý a málem jsem zakalil. Nevíš, co mi chce šéf?

– To nebude tak těžký uhodnout. Tvý pozdní příchody se staly pověstný a v ústavu už působíš málem jako národní hrdina. Tohle si ještě nikdo nedovolil...

– Myslíš, že kvůli takový krávovině by mě volal?

– Tutově. Krávoviny jsou totiž jejich jedinou činností, jinak by se tam nahoře unudili k smrti. Nezajímá je, že máš měsíčně šedesát hodin neplacenejch přesčasů, vzrušuje je akorát, že jsi přišel desetkrát pozdě, což třeba v úhrnu dělá hodinu a půl. Jenomže to je fakt nezajímá. A tady máš výkaz. Do odpoledne má být vyplněný, ráno to nesou do počátky.

– Vždyť je teprve osmadvacátýho.

– Dyt' to znáš. Musí to tam mít dva dny předem, aby to tam mohlo pak další dva dny ležet. A taky by sis tam měl naplánovat pozdní příchody na zítra a na pozítří, protože co je ve výkaze, musí být i na píchačce a naopak.

– Kašlu ne ně..., ať se tou svou byrokracií třeba zadusí. Já mám teď úplně jiný problémy. Přestav si, že jsem zachytil vysílání nebo co, a když jsme to dali vyhodnotit, zjistili jsme, že je to program nějakýho simulátoru. Je to možné?

– Teoreticky to možné je. Program přece lze přenášet pomocí vysílání. Ale je tu nebezpečí odposlouchávání a velkého výskytu chyb. A stačí jedna nepatrná a můžeš to všechno vyhodit.

– No právě... jenže já takový zachytil.

– A co na něm je?

– To nevím.

– Tak ho přines a já ti to řeknu.
– Blbečku... žádný lepší řešení neznáš?
– Bohužel..., to je jediný. V tomto případě, kdy ho přinýst nemůžeš, ti nepomůžu.

Zazvonil telefon. Zvedl jsem jej.

– Ackerman... mohl byste na chvíli, pane kolego?

– Jo..., hned jsem tam..., já na to zapomněl.

Položil jsem telefon.

– Dopřdele..., náměstek. Už je to tady.

– Dobrý den, pane Ackermane, přál jste si?

– Posad'te se...

– Děkuji.

– Vy máte nějaké problémy v rodinném životě?

– Díky za optání... nemám. Vy ano?

– Vaše pozdní příchody překročily únosnou mez. Mínete v tom pokračovat?

– Ne... to nemíním. Dělán, co můžu...

– Ale zatím vám to nějak nevychází...

– Bohužel.

– Podívejte..., nebudem to protahovat. Berte tenhle pohovor jako první varování.

– Beru na vědomí...

– To je všechno, co mi k tomu řeknete?

– Buďte ujištěn, pane náměstku, že kdybych věděl, co chcete slyšet, tak vám to řeknu.

Zaskřípal zubama, zavřel poznámkový blok, podíval se na hodinky a řekl:

– Jděte.

Zastavil jsem se dole ve Vývoji. Lucky Hurryová si četla časopis PAŘÍŽSKÁ MÓDA, zatímco na obrazovce terminálu běhaly barevný grafy.

– Čau Miku..., to je dost, že si tedy někdy najdeš cestu do Vývoje.

– Bodejť když sem jedu, tak mám dojem jako bych jel do nějakýho hlubokýho sklepa či samotného Luciferova pekla.

– Tak nebezpečná zase nejsem.

- Já myslel tu hloubku.
- Aha... Co sháníš?
- Nic..., chtěl jsem tě jenom vidět.

Lucky si provokativně přehodila nohu přes nohu a její krátká sukně se vyhrnula nebezpečná vysoko.

- Spokojen?
- Hmmm... docela jo. Ale to není všechno.
- Seš nějaký náročný.
- Poslyš... kdyby se na naši oběžnou dráhu dostali mimozemšťané a pokusili by se o styk...

- Jaký styk máš na mysli?
- Samozřejmě rádiově.
- No dobře...
- Co by nám asi vysílali?

– No co by vysílali... asi něco, co bychom okamžitě pochopili. A vzhledem k našemu stupni inteligence by toho na vybranou příliš neměli. Experti tvrdí, že určitě něco obecného a okamžitě rozluštitelného. Samozřejmě anglicky by neuměli. Zkusili by to pravděpodobně s čísly. Snad ve dvojkové soustavě, která se jeví jako nejuniversálnější... snad by odvysílali řadu prvočísel nebo Pythagorovu větu... Ty jsi něco zachytil?

- Co kdyby odvysílali program simulátoru?
- Nebuď naivní... Ty, kdybys přiletěl k nějaký planetě, na které sice je prokazatelně život, ale nevíš, na jaké úrovni, ty by jsi vysílal program simulátoru? To je přece blbost.

- Co když je to to nejprimitivnější, co znají?
- Tomu sám nevěříš.
- Takže je to nesmysl.
- Stoprocentně... Ty jsi objevil mimozemšťany?

Usmála se a zastavila grafy na obrazovce. Zkameněly.

- No asi ne..., když myslíš...
- Bože starosti vás nahoře bych chtěla alespoň týden mít.
- Dáš si kávu?
- Díky, už jsem jednu měl.
- Kdyby sis zase s něčím nevěděl rady, tak klidně přijď.
- Jo..., díky.

Na chodbě jsem jako naschvál potkal Spirda.

– Zdravím vás, pane kolego... Všiml jsem si, že jste se dostal na žebříčku SIM-CLAIRA až na čtvrté místo... To tam máte takovej ráj?

– Ted' jste to vyhmát, pane kolego... sám nevím, jestli si to zasloužím... Většinu toho času tam probendím na louce se spoustou ženských a za každou úspěšnou soulož mi naskočí patnáct bodů... Spird křečovitě sevřel výkazy, která nesl do počátky.

Nezmohl se ani na slovo a tak jsem pokračoval:

– Akorát jsem z toho nějakěj utahanej. Abych dosáhl kýžených deseti tisíc, budu jich muset sklátit ještě něco přes sto padesát...

Spird neřekl vůbec nic, jen tak divně zasyčel jako nějakěj jedovatej had a důstojně odkráčel chodbou k výtahu.

Vůl jeden. To určitě on upozornil Ackerman, na mý pozdní příchody.

Jack seděl za stolem a hrál si s Rubikovou kostkou.

– Co chtěl?

– Přesně, co jsi říkal. Má nějaký problémy kolem pozdních příchodů.

– Dokud ti nenapaří důtku, tak to máš v pohodě. Ted' volal Caen...

– No a?

– Objevil ve svém roztoku nějaký mikroby či co a chce, abychom to sjeli na simulátoru...

– Z toho jeho metanu vzniknou mikrobi leda zásahem čaroděje.

– Přidal tam ještě pár kyselin a ozařoval to částicemi gama.

– Caenovi nevěřím ani slovo. Je to šarlatán a alchymista v jednom. Jednou nám tady stvoří Adama a Evu... Máš už výsledky z CERNU?

– Co máš na mysli?

– Ten antiprotonovej test...

– Pošlou to zítra.

– Hmmm, kdybych nevěděl, že ty jejich testy probíhají řádově několik tisícín vteřiny, tak to pochopím, ale takhle...

– Asi už jsou utahaný..., ty elektrony, myslím...

– Asi..., poslyš Jacku, ty to bereš příliš na lehkou váhu. Ale představ si sebe. Jak by sis vysvětloval, kdybys zachytil vysílání programu simulátoru, který nejsi schopen nijak identifikovat...?

Jack si zapálil cigáro, dal nohy na stůl a řekl:

– Co by mně zbývalo..., asi bych čekal na další vysílání. Říkal jsi, že to běží pořád?

– To vlastně nevím... Ale nejméně jednou denně už dva měsíce určitě.

– Když vstupuješ do dalšího kola, jaká doba tam uběhne od toho minulýho?

– Asi týden. Za ty dvě hodiny, co jsem v simě, tam prožiji přibližně tři, čtyři, někdy taky jeden den, dle náročnosti. Po přerušení se tam pak odehraje týden. Většinou se tam vynoří spousta novejších skutečností a nových pastí, takže ta první adaptace je dost náročná. Obvykle to zvládám během půl dne. Jenže pro ně, rozumíš, pro ty můj rakváče, co jsou tam pořád, to jde plynule, jako bych vůbec ten týden nechyběl. Ten simulátor to po skončení kola automaticky posune o týden, přesto všichni ten týden prožijí, i když samozřejmě neví, že to bylo učiněno vlastně skokem. Tak se třeba dozvím, že jsem ve středu nechal zastřelit Juliana a v pátek přepadl nějakou komunu. Ten simulátor to namodeluje tak, jak bych asi jednal já, protože tam má o mně všechny údaje a tak si to může dovolit. Možná bych třeba ve skutečnosti jednal trochu jinak. To už se mu taky několikrát stalo, že jsem musel zachraňovat ty blbosti, co jsem jako udělal, když jsem tam nebyl. Vlastně to udělala má kopie, jak si ji představuje simulátor.

Takže když se teď napojím na další kolo, budu přibližně o týden dál a pravděpodobně se budu divit, kolik nesmyslů jsem za tu dobu stih udělat. Ale taky pravděpodobně budu mít k dispozici větší kvantum toho záhadného vysílání, to máš pravdu...

– Možná to už bude stačit.

– Jo..., možná. Ale možná taky ne.

– Jenže tobě fakt nic jinýho nezbývá, než čekat. Zvláště s tou technikou, co máš k dispozici tam.

– Možná je lepší, než to co máme my tady...

– Nevěř tomu.

Byl jsem v institutu až do půl šestý a pak si ještě zašel na NELSONOVO NÁMĚSTÍ koupit pár plechovek piva, protože ledničku už mám vypleněnu. Administrativní budovy filiálky COCA COLA stála na svém místě v plném lesku, přesto z ní šel trochu strach, zvláště po té, co jsem prožil v HERGESTINGU. Byla to tatáž budova,

pouze s tím rozdílem, že tam byla úplně zničená. Nedalo mi to a jen tak ze zvědavosti jsem tam zašel. Přesto, že jsem ji před tím navštívil pouze dvakrát, hala byla přesně taková, jako v simulátoru. Netušil jsem, kolik si toho ta bestie dokáže z mé paměti vytáhnout. Takové detaily, jako je rozmístění vnitřních sloupů, jsem si přece nemohl pamatovat. Přišel jsem až na místo, kde jsem nechal mrtvého Paula. Tady někde to bylo. Na protější straně byly dveře místnosti, ve které na mě zaútočil ten rakvác. Nevzpomínal jsem si, že bych tam někdy byl. Téměř v hypnotickém stavu jsem šel k nim. Zaklepal jsem a potom otevřel dveře.

Chlápek mohl mít asi tak šedesát, měl bohatý plnovous, sněhobílý jako Mikuláš a kouřil ty nejlacnější cigarety. Na stole měl tři telefony a na zdi, za které v HERGESTINGU trčel milión barevných drátů, byla přišroubována obrovská plechová bedna.

– Promiňte..., to je asi omyl..., řekl jsem a zavřel dveře.

Bylo to ďábelské. U východu jsem si vzal tři reklamní plechovky Coca coly, kterých tam pro návštěvníky bylo nachystáno snad dvě stovky a vyšel ven. Vedle jsem koupil pět piv a odebral se do svého doupěte k SIM-CLAIROVI.

Už na mě čekal a asi byl stejně netrpělivý, jako já.

Určitě si zase vymyslel desítky nových pastí, přehodil program na další stupeň složitosti a vyčkával, kdy se konečně opět napojím. Čas v Pevnosti posunul o týden dál a všichni byli o týden starší. O týden blíž smrti.

Nechtělo se mi. Vůbec se mi nechtělo. Zavolał jsem Betty.

– Betty Barclayová, prosím...

– Tady Mike..., ahoj kočička.

– Líbám tě, kocourku... Co se stalo, že nejseš napojený?

– Zrovna se chystám.

– Pak nechápu, proč mi voláš...

– Dneska možná zakalím...

– To ještě odlož..., žádný černý šaty nemám. Snad po výplatě.

– Jak můžeš být tak cynická?

– Promiň..., pořád se nemůžu nějak srovnat s tím, že ti jde o život.

Určitě tam máš taky spoustu ženskéjch..., jinak bys tam tak často neležl.

- Jenom jednu..., je ti podobná. Je vlastně stejná... ale to víš.
- Děvka...
- To byla..., než jsem ji z toho vytáh...
- Óóó..., díky za poklonu.
- Betty..., ty nic nechápeš.
- Já vím, já jsem pořád jenom ta hloupoučké husička, co vůbec nic nechápe a je použitelná tak nanejvejš v posteli.
- Betty..., nech toho, prosím tě... Chci, abys tak za dvě a půl hodiny za mnou přijela...
- Dyť říkám, že jsem ti dobrá tak nanejvejš do postele.
- Budu tě potřebovat..., fakt.
- A co když zahyneš...?
- No právě... tím víc tě budu potřebovat.
- S mrtvolama nespávám...
- Ježíšmarjá..., ty seš nemožná...
- Hmmm...
- Tak tedy nepřijedeš?
- Ale jo..., přijedu... Ale jestli zase budeš děsně zervanej a v polovině usneš, tak to bylo naposled...

Zavěsil jsem a nacvičenými pohyby oživil SIM-CLAIR. Dal jsem si k ruce plechovku s pivem, protože až se probudím, budu ji určitě potřebovat. P L A Y.

V neděli zakalil Harvey. Odpálil ho Roger, tak, jak si Harvey přál. Já jsem zatím vůbec nauvažoval o tom, koho pověřím tímto úkolem, až na mě přijde řada. Spoustu lidí by to ale určitě zajímalo, protože ten, kdo dostane právo odpravit mě, stává se automaticky mým nástupcem a přebírá vedení tlupy.

Včera jsem se pohádal s Barrym. Asi začínám být nervózní. Nemusel jsem na něj být takovej. Pravděpodobně dělá, co může, jenomže já potřebuju výsledky. Snaha je mi na nic. Dal jsem mu ultimátum do dnešního odpoledne, i když je mi jasné, že jsem asi trochu přehnal. Jenže teď už nemohu ustoupit. Mohl bych, ale nenapadá mě jakým způsobem. Je mi ovšem jasné, že i když dnes nedosáhne žádných výsledků, že ho nebudu mít sílu zastřelit.

Je mou poslední nadějí a začínám být na něm závislý. Je to hrozný pocit. Doteďka jsem byl sám svým pánem. Svým a taky všech

ostatních. Ale asi se mi to začíná nějak vymykat z rukou. Cítím blížící se konec a moje bezmocnost mě přímo rozleptává.

Chlapi se už taky dozvěděli, že přepad W. CENTRA bude odložen. Pro nedostatek vstupních údajů pro simulátor. Jejich nálada je pod psa. Jenže mně už začíná být všechno jedno. Všechno, kromě Barryho experimentů. Ne..., opravdu ho nemohu jen tak odstřelit.

– Ahoj Miku.

– Čau.

– Fakt si na to W. CENTRUM netroufáš?

– Vlezte mi s tím všichni na záda. Chce to čas... nepošlu vás všechny na jistou smrt. Je to zbytečný.

– Už nejsi, co jsi býval...

Jolly si zapálil.

– Stačilo by pustit tam trochu napalmu a viděl bys tu paniku.

– Jo..., jenže simulátor je jiného názoru.

– Jednou se z toho simulátoru všichni zblázníte.

– Zatím nás nezklamal.

– Chlapy už to přestává bavit... chtějí něco podniknout.

– Jestli ti jde o to, abych vás pustil k ženským, tak to řekni rovnou.

– Ne... o to vůbec nejde. Chtěli by zase nějakou pořádnou akci.

– Dobře..., promyslím to. Ještě něco?

– Ne... To je všechno.

Za Jollym se zavřely dveře.

Asi mi to fakt začíná přerůstat přes hlavu. Jenže mě už žádný W. CENTRUM nezajímá... ani žádný kamiony a pevnosti, Je to všechno k vzteku.

Když jsem šel za Caseym do kuchyně, pokusil se mě někdo zabít. Vystřelil zrovna když jsem otvíral těžké dveře do kuchyně. Dráha kulky protínala přesně mou hlavu a změnila ji hrana dveřního křídla, takže nakonec skončila ve zdi asi dvacet centimetrů ode mě. Skočil jsem do kuchyně a zabouchl dveře.

Casey na mě beze slova zíral.

– Nečum a podej pistoli...

Trvalo mu asi dvě vteřiny, než se vzpamatoval.

– Tak dělej, sakra...

Zašmátral někde mezi hrci a vytáhl těžkou armádní pistoli.

Odjistil jsem ji a vyskočil oknem. Venku nebyl vůbec nikdo. Dvůr byl prázdný. Plížil jsem se podél zdi ke vstupu do objektu, útočník musel být pořád ještě uvnitř, protože nemohl stihnout přeběhnout celý dvůr, aniž bych ho viděl. Zalehl jsem na barel s olejem.

Casey vyskočil z okna se samopalem v ruce. Blbec. Měl zůstat v kuchyni, tím by byl ten zabiják obklíčen. Bože, to je ale vůl.

Ale zařvat jsem se na něj neodvážil, abych střelce zbytečně nevyplašil. Casey běžel ke mně když v tom ho výstřel sklátil v polovině cesty. Casey na tom byl odjakživa s mozkiem poněkud hůř.

Zamířil jsem na vchod a vyčkával. Útočník teď musel každou chvíli vyběhnout, protože po té, co sestřelil Caseyho, musel předpokládat, že já jsem zůstal v kuchyni. To, že jsme z té kuchyně vypadli oba, byla taková blbost, že to ani v nejmenším nemohl tušit. Úvaha vyšla stoprocentně.

Od vchodu se nejednou oddělil stín a já mu jediným výstřelem rozstřelil hlavu.

Začali se sbíhat ostatní chlapi. Henry, Roger, Sting a Lawrence. Přišel jsem k mrtvole jako poslední. Byl to Howard z potravinového skladu. Bylo ho škoda, protože mu zbýval ještě celej rok.

– Co měl proti Caseymu? zeptal se Roger.

– Nevím..., asi se nějak porafali... V každém případě to byl špatnej výběr, když oddělal zrovna kuchaře.

Henry přešel ke Caseymu.

– A co když to bylo v sebeobraně. Casey má u sebe samopal s plným zásobníkem...

Zasunul jsem pistoli za opasek a řekl:

– Nebylo to v sebeobraně. Viděl jsem to... Howard se na něj pokoušel střílet už v kuchyni.

– Co ho to popadlo, vola...

– Asi mu ruplo v kouli...

– Hod'te obě těla do řeky a sežeňte někoho, kdo umí vařit. Pokud nikoho nenajdete, vražte do kuchyně nějaký ženský.

– Co se týká ženskejch, měli bychom doplnit stav.

– Jasně..., zítra uděláme RANGEROVU VÝROBNU. Max odsud utekl a tak to hned sjedeme na simulátoru.

– Dochází nám nafta.

– Ten poslední kamion měl přes tři sta litrů, s tím bychom tam mohli dojet. Pokud to nebude stačit, uděláme po cestě rafinerii V COTLANDRIDGE.

– Ty se nějak cítíš...

– Jo..., cítím se.

Tak to je to poslední, co mi ještě chybělo. Jakmile po mně začnou střílet vlastní lidi, je největší čas to zabalit. Howardovu akci jsem si vysvětloval jako protest proti odvolání přepadu W. CENTRA. Howarda je škoda. Pokud v té akci nejel sám a jde o spiknutí, tak od této chvíle mě může odkrouhnout kdokoliwh kdekoliwh. Jestli jich bylo víc a dohodli se, tak teď jim nezbyde nic jiného, než určit dalšího zabijáka ze svých řad.

Začíná tu být docela veselo.

Barry seděl v křesle, kouřil a kolem sebe měl po zemi rozházený plechovky od piva.

– Ahoj Barry..., jak to vypadá?

Neodpověděl. Otočil se ke mně, svým skelným zrakem zkontroloval, jestli jsem to opravdu já a pak zahodil cigaretu na zem. Otevřel si další plechovku a řekl:

– Chtěl jsi, abych to měl dneska odpoledne...

– No..., neber to tak vážně. Barry... ještě počkáme...

– Už není třeba.

– Co blbneš.

– Mám to...

– Co máš?

– Ten zkurvenej program...

Sáhl jsem na stůl po nejbližší plechovce, otevřel si ji nožem od paštiky a na jeden záťah z ní polovinu vytáh.

Zapálil jsem si.

– Tak co to je?

– Je to skutečně program do simulátoru...

– No dobře..., a co simuluje?

Barry se otfásl.

– Napij se na to a uvidíš. Nemá cenu ti to vysvětlovat.

– To je taková hrůza?

– Nevím, jestli je to hrůza nebo ne, v každém případě z toho běhá mráz po zádech.

Dopil jsem zbytek plechovky a sedl si k simulátoru.

– Pozor na ty dráty tady kolem, znova bych to už asi dohromady nedal.

– Jo..., tak to spust'.

Berry natáhl ruku ke klávesnici.

Bylo mi okamžitě jasné, že ten člověk, co tam leží, je mrtev.

Měl na sobě plášť od maskáčů z výbavy americké armády. Přesně takový, jaký měl Paul. Když ti muži byli asi pět kroků od mrtvého, jeden pozvedl samopal a vystřelil do něj dávku. Tělo sebou zaškubalo pod nárazy projektilů. Jeden z nich se sehnul, aby zvedl Paulův samopal. Pečlivě jsem mu zamířil na hlavu a spustil to. Byla to jen chvilka. Neměli tu nejmenší šanci.

Zasunul jsem do závěru další zásobník a pokusil se vstát. Kupodivu to šlo, i když záda jsem ještě pořád cítil. Zběžně jsem přelétl pohledem halu a nezbylo mi nic jiného, než doufat, že jich víc nebylo. Přešel jsem k mrtvolám. Všude kolem bylo krve jak na zabíjačce. Vzal jsem všechny tři samopaly a hodil si je přes rameno. Zanechával jsem na dlažbě haly ostré krvavé stopy.

Nad východem byl oranžovým sprayem nastříkán nápis: ZASTAVTE SVĚT, CHCI VYSTOUPIT...

Barry mi podával plechovku s pivem.

– Dej si..., potřebuješ to...

Dal jsem si. Potřeboval jsem to.

– Proboha..., Barry..., co to je...???

– Do hajzlu, co já vím, co to je? Víím toho přesně, tolik, co ty.

– Řekni mi ty, co to je...

– Prožil jsem teď znova okamžik, který jsem již jednou prožil asi před týdnem.

– To jsme na tom oba stejně... a co dál?

– Doprdle..., ty seš na to expert, ne já... tak mi vysvětli...

– Drž hubu...

Barry začal najednou křičet.

– Víím stejný hovno jako ty... Já ten program nepřipravoval, mě z

toho vynech. Chtěl jsi vědět, co je to za program... Tak teď to víš a dej mi s tím pokoj...

– Nic nevím... vím pouze to, že jsem podruhé prožil něco, co bylo už před týdnem... Proč?

– Ty vole... já jsem jen obyčejnej člověk, co trochu rozumí tady té změti drátů a žádnéj Bůh... Zachytili jsme simulační program a ty jsi chtěl vědět, co simuluje... teď to víš, a nebo ne?

– Jenomže jaký to má všechno smysl?

To už jsem začal řvát i já a tak jsme tam v tom sklepě na sebe hulákali, že to muselo být slyšet až ven.

– Žádný smysl to nemá... nevím nic, nic, nic... Vem si to a vypadni s tím... S tímhle já nic nechci mít. Je to obłudné...

– Klid, Barry..., klid, takhle se nikam nedostanem.

Pokoušel jsem se zachránit situaci.

– Proberem to pomalu ještě jednou od začátku... Je to jenom opět jeden z těch nevysvětlitelných jevů, jako je třeba vyzařování obrovského kvanta energie ze souhvězdí Persea. Tam taky chybí jakýkoliv smysl, není tam žádný zdroj, žádná supernova nebo černá díra... nic... a přesto v těch souřadnicích je bod, který vyzařuje šílená množství energie bez jakéhokoliv prokazatelného zdroje. Jsou prostě věci, které si zatím nedovedeme vysvětlit. To je normální. Je to jenom otázka času...

– Tomu sám nevěříš... je to neřešitelný problém.

– Blbost..., je to jen otázka vstupních údajů celého problému..., jejich množství a kvality. Je to nevysvětlitelné a přesto to existuje. Nebude tohle něco podobného?

Do místnosti najednou vtrhnul Roger:

– Miku..., Willy, Pierre a Georg se vzbouřili...

– Co se...?

– Vzbouřili. Prohlásili, že šéf, který se zalekne jakékoliv akce pro ně není šéfem...

– To naráží na to W. CENTRUM?

– Asi...

– Ať se jdou bodnout.

– Neber to na lehkou váhu... Teď se opevnili ve skladu s potravinama a chlastají tam pivo. Pak se chystají vydrancovat objekt

se ženskýma... Měl bys něco dělat, než se k nim přidají ostatní...

– O koho je jedná?

– Zatím jsou jenom tři. Pierre, Willy a Georg. Možná, že teď už jich je víc.

– Co navrhuješ?

– Moc možnosti na výběr není...

Barry se pohodlně usadil v křesle a řekl:

– To je pravda... jediné vystřílet...

– Sežeň Jollyho, Henryho a Stinga..., řekl jsem, – máš na to dvě minuty...

– Roger odklusal ven.

– Promluvíme si o tom později, Barry, až bude víc času. Možná jsme přišli na něco, co nám pomůže...

– Ty tomu věříš?

– Musím... a ty taky...

Sklad potravin, ve kterém se opevnili ti tři vzbouřenci se nacházel ve sklepeních pravého křídla Pevnosti. Strategicky měli docela dobrou pozici, protože tam vede jenom ječen vstup z bočního schodiště. Dostali jsme se bez problémů až do klenuté chodby, široké asi tři metry a ústící u dveří skladu.

Bylo mi jasné, že budu muset mluvit s Wiliym, protože určitě to celé byl jeho nápad. Zařval jsem:

– Willy..., vylezte... je to beznadějné... Zapomeneme na to...

– Hovno...

Nemělo cenu to zdržovat nějakým diplomatickým jednáním. Dal jsem pokyn Henrymu a Stingovi, aby postavili barikádu z trámů, kterých se tu válelo víc než dost. Toto je jediná cesta, kterou se mohou prostřílet. Trvalo to asi půl hodiny, než se podařilo zatarasit celou chodbu. Roger zalehl k těžkému protitankovému kulometu a Henry se Stingem k automatickým puškám. Vytáhl jsem z krabice jeden granát a hodil ho proti dveřím.

Exploze byla omračující. Tlaková vlna neměla kam uniknout a tak všechna její síla se koncentrovala do úzké chodby a skladu s potravinami. Posunulo nás to i s barikádou o dobrého půl metru zpět. Ze dveří skladu nezůstalo vůbec nic, stejně jako asi z potravin tam uvnitř. Roger rozsvítil halogenový reflektor. Nebylo vidět vůbec nic

jen chuchvalce jemného prachu. Vypadalo to, že ze vzbouřenců nikdo nepřežil. Bylo ticho.

Jenže čekat, až prach sedne jsme mohli taky do večera.

Řekl jsem nahlas Rogerovi:

– Tak tam hod' další a uvidíme...

Stalo se přesně to, co jsem očekával. Ozvala se střelba a kulky se zarývaly do těžkých trámů, za kterými jsme leželi. Kývl jsem na Rogera. Ten, aniž by kamkoliv mířil, protože opravdu nebylo na co, spustil to svoje dělo a držel spoušť tak dlouho, dokud mu nevypadl na zem prázdný zásobník.

Ještě asi půl hodiny jsme tam mlčky leželi a čekali, až sedne ten zpropadený prach.

– Seš nějakej divnej... v poslední době.

– Možná máš pravdu..., všechno se mi bortí pod rukama.

Ležel jsem v posteli vedle Lindy s rukou pod její hlavou.

– Co chceš dělat?

– Nevím..., už vůbec nevím, jestli ještě něco chci...

– To ses tak snadno smířil s koncem?

Posadil jsem se. Byla krásná. Vlasy rozhozený po polštáři jako surrealistický prales, nádherně bezmocná a o to svůdnější. Naklonil jsem se nad ni, políbil ji a řekl:

– Ne..., nikdy se s tím nesmírím...

Ještě jsem cítil Lindino horké tělo, když jsem se opět posadil proti Barrymu.

– Došlo nám pivo..., bylo první, co řekl.

– Pošlu ti sem Henryho s krabicí... teď musíme vymyslet, co s tím...

– Já jsem na dně... dorazilo mě to, nechápu to...

– Blbost..., nemůžeme si dovolit to jen tak pustit..., možná je to klíč ke všemu... ten program prostě simuluje náš svět... Vzpomněl jsem si na heslo nad východem z haly COCA COLY:

ZASTAVTE SVĚT, CHCI VYSTOUPIT!

– Jo..., teoreticky to funguje jako stroj času.

– Přesně tak..., to bychom měli zkusit využít. Když se na to napojím, tak se dostanu o týden zpět, anebo i o víc...

– Jenže je to houby platný, protože prožíváš přesně to, co před tím, bez jakékoliv možnosti zásahu... Uvažuješ úplně stejně a nenapadne tě uvažovat jinak. Současnost se ti prostě vymaže z paměti, takže když seš tam, tak si neuvědomíš, že bys mohl jednat jinak...

– No a co? dostanu se tedy tam, budu jednat úplně stejně a vždycky když přijdu do tohoto časového bodu, napojím se na to znova a budu zase tam... teoreticky to bude nekonečný kolotoč...

– Blbost... Budeš tady sedět napojený na minulý svět a budeš ho taky prožívat, jenže tady na té židli poběží čas normálně a tak se neustále budeš přibližovat neodvratné smrti rakváče... Jedinou nadějí je, že ta smrt nastane zrovna když budeš v simulovaném světě a tak ji možná ani neucítíš...

– To je na nic...

– Já si to taky myslím...

– Fakt tu nemáš ani jedno pivo?

– Bohužel... neskočíme pro tu krabici hned?

– Počkej ještě... Zapálil jsem si. Barry řekl:

– Fakt je to všechno blbost... Já jsem to totiž zkoušel i podruhé a bylo to totéž...

– Co jako?

– No prožil jsem úplně tentýž časový úsek... to znamená, že máme zatím malou část toho programu, který je určitě nekonečně rozsáhlý, jestli obsahuje celý náš svět. My máme pouze zlomek, do kterého se sice můžeme vracet, ale to je všechno. Je to bezcenné...

– Ale přece to musí jít nějak využít... určitě existuje i svět budoucí.

– Možná jo..., ale tam už existuje jenom jako hromádka prachu.

– Jak často je to vysílání aktivní?

– Dvacet čtyři hodin denně...

– Cóóó...??

– No běží to nepřetržitě.

– Takže v tuto chvíli už možná těch údajů je víc a ten simulovaný svět se rozšířil...

– Pravděpodobně ano..., jenže co s tím?

– Musí tu přece existovat něco..., nějaké řešení, nějaký nápad...

– Odkud se to vzalo?

– A odkud se vzalo to vyzařování energie z Persea? Nevíme..., ale to neznamená, že bychom to nemohli nějak využít. Je vůbec nutné, abychom to všechno pochopili? Vždyť nám musí jít o využití, to ostatní má čas.

– Ale je vůbec možné využít to bez pochopení celého problému?

– Musí to být možné... Je to jediné, co nám zbývá. Situace začíná být kritická. Chlapi se začínají bouřit. Každým dnem jsme blíží a blíží neodvratné smrti. Nemůžeme si dovolit žádné zbytečné ztráty času.

– Ještě pořád tomu věříš?

– Čemu.

– Že je to klíč k záchraně... Je tu totiž nebezpečí, že právě tohle by nám mohlo zabrat zbytečně moc času, zatímco to vysvobození, defakto lék proti Racwayově nemoci, je někde úplně jinde.

– Nevěřím na lék pro rakváče... Neexistuje.

– A na co tedy vlastně věříš?

– Nevím..., snad na zásah z vnějšku..., a možná právě tohle je on. Jde jen o to správně jej pochopit a přijmout.

– Takže navrhuješ?

– Dělat na tom.

– Do hajzlu, ale co? Proboha řekni mi, co mám na tom dělat?

– Dobrá..., dejme tomu, že pořád ještě máme málo podkladů... Počkáme.

– Den... týden... měsíc... rok?

– Nemám na mysli žádné pasívní čekání. Jde mi o čekání s hledáním řešení...

– A co mám hledat, ty vole...

– Nevím...

8 105 bodů... Odpojl jsem elektrody. Firma SIM-CLAIR zaregistrovala můj výsledek a blahopřála mi ke třetímu místu. Třetí místo celkového pořadí. Byl jsem vyčerpán. Bezvzádně jsem zíral na číslici 8 105 na obrazovce a napadla mě zvrácená myšlenka, pustit se okamžitě do dalšího kola. V okamžiku, kdy jsem se odpojl, simulátor posunul děj o týden dál a možná už je zase všechno jinak. Jenže to by asi bylo moje poslední kolo.

Vůbec se mi nechtělo přemýšlet o tom, co jsem právě prožil, ale na

nic jiného jsem se nedokázal soustředit. Přestože program skončil a elektrody ležely přede mnou na stole, měl jsem před sebou Barryho s jeho plechovkami od piva a bezradností. Namísto toho, abych měl bezmeznou radost z obrovského úspěchu (vlastně třetí na světě ve hře PEKELNÝ ŽIVOT), byl jsem otrávenej a znechuceněj.

Nevím, jak dlouho jsem takto seděl a čuměl na obrazovku terminálu. Vysvobodil mě z toho zvonek u domovních dveří.

Na Betty jsem úplně zapomněl.

Přišla přesně podle domluvy. Měla na sobě kvítečkované šatičky new-yorských středoškolaček a v igelitce od kedluben flašku červeného. Políbil jsem ji a odnes flašku do ledničky.

– Ty seš zase nějakej utahanej.

– Jo..., to jsem... poslyš, Lindo, holubičko...

– Už zase ses cuchal s tou svou courou ze simulátoru?

Když jsem před dvěma měsíci Betty oslovit poprvé Lindo, vypadalo to na rozchod. Nemoh jsem ji vysvětlit, že je to jenom simulovaná holka ze SIM-CLAIRA, která je úplně stejná jako ona. Koneckonců si ji vytáhl simulátor z mého mozku. Nemohla to pochopit a nevěřila mi. Bylo to k zbláznění. Vysvětloval jsem jí naopak, jak šíleně ji miluju, když jsem si ji dokonce přenes do PEKELNÉHO ŽIVOTA... Asi čtrnáct dní se mnou nemluvila, než jí kolegyně z RUMOURS COMPANY vysvětlila, že s tím jejím bláznem má doma podobné potíže, navíc ale její muž si do tý hry vzal i své děti, a tak i ty teď mají různá jména.

– Betty, prosím tě... kolikrát jsem ti už říkal, že pokud Lindě říkáš coura, tak to vlastně říkáš sama sobě...

– No jo... já vím, chudinko moje..., máš to prostě děsně složitý...

– Přežil jsem... a jsem třetí...

– A můžu s tebou ještě spávat, když seš třetí?

– Zeptám se firmy SIM-CLAIR...

– Poslyš... vždyť ty tu máš prázdnou ledničku. Jíš ty vůbec něco?

– Já se vždycky nacpu tam... alespoň ušetřím...

Podívala se na mě ledovým pohledem.

– Tak podívej... domluvíme se takhle. Jestli ještě jednou uslyším nějakou pitomou narážku na ten stupidní PEKELNEJ ŽIVOT a blbej SIM-CLAIR, okamžitě odcházím...

– No dobře... nebudem kolem toho dneska dělat nějaký štráchy a půjdem do postele hned, jo? Já si potřebuju odpočinout...

– To zas abych všechno dělala já, co?

– Ne... neboj...

– Bože,... proč já se zabouchla do takovýho blbouna... No dobře, ještě teda naleju to víno, ať pak nemusím courat mezi tím po bytě, víš, jak to nesnáším.

Stejně jsem ji pak v posteli řekl asi třikrát: Lindo, kočička moje nejkrásnější...

Povedl se mi další osobní rekord. Byl jsem v institutu o 26 minut dříve. Automatickej vrátnej mi označil kartu a necek ani slovo. Nemoh jsem dospat. Probudil jsem se před čtvrtou, a když už jsem nemohl vydržet ten zmatek, co jsem měl v hlavě ze včerejšího kola PEKELNÉHO ŽIVOTA, probudil jsem Lindu, vlastně Betty, abych to do rána nějak vydržel. Trochu jsme se pomuchlovali a v šest jsem opouštěl byt, abych v 6.34 vešel do naší laboratoře.

Ta půlhodina, než přišel Jack, se mi zdála nekončená.

Jakmile se objevil, nenechal jsem ho ani vydechnout a začal mu popisovat události včerejší simulace. Ani nestačil zapnout vařič s kávou. Řekl jsem mu všechno, co jsem si pamatoval – a pamatoval jsem si toho hodně. Jack poslouchal a nepřerušoval mě. Když jsem skončil, dokouřil čtvrtou cigaretu a zalil si kávu.

Potom řekl:

– Hele..., není ten tvůj Barry tak trochu podobnej mně?

– Jo, ty vole, povahově seš to ty..., s tím rozdílem, že od tebe očekávám nějaký vysvětlení... Na ty vytáčky a pitomý argumenty, co jsi mi předváděl včera v PEKELNÝM ŽIVOTĚ zapomeň... Teď chci slyšet oč skutečně jde...

– Chápu to tak, že když ti to nevysvětlím, tak mě okamžitě v příštím kole odstřelíš...

– Chápeš to správně...

– A víš, co udělám já?... Začnu tu blbost hrát taky. Určitě tam budeš vystupovat i ty a já tě pak nechám zavřít do klece s tygry, aby tě zaživa rozsápali...

– No tak dobře, ale teď vážně..., napadá tě něco?

Zazvonil telefon. Jack ho zvedl.

– Samozřejmě... ano,... ano,... to si zpackal sám, my jsme jeho výsledky neanalyzovali... dobře...

Zavěsil.

– No..., samozřejmě, že mě něco napadá...

– No tak schválně, předved' se...

– Ten tvůj simulátor, to je kupa železného šrotu, ze kterého je dán dohromady poslední model RENAULTA. Vypadá sice poněkud jinak, je daleko obludnější a neforemnější, ale jezdí a dosahuje stejných rychlostí jako ten RENAULT 800 G. V pořádku?

– Úplně...

– Dobře..., samozřejmě, je zde daleko větší riziko poruch. Ovládání řízení není přes elektroniku, ale mechanické. Odpružení není řízeno počítačem, ale jsou tam obyčejná listová péra, takže to trochu drncá. Při těch rychlostech se sem tam nějaký ten šroubek uklepne. Jede to pořád, ale každou chvíli se to může rozpadnout. A že je motor trochu hlučný? Nevadí. Ať si, ale funguje! Tak tohle je přesně ten případ toho tvého slepeného simulátoru. Měli bychom to přihlásit do muzea SIM-CLAIRU a určitě bychom za to dostali balík.

– No dobrá, dobrá... ale pořád nechápu, kam tím ...

– Je to jednoduché... ty jsi vlastně v tom simulovaném světě zachytil program toho svého špatně izolovaného a odstíněného vraku, kterému honosně říkáš SIM-CLAIR.

– Prosím?

– No prostě jsi zachytil program, který řídí činnost simulátoru a tudíž celou hru. Program, který ti chystá všechny ty nástrahy, modeluje tu tvoji božskou Betty nebo Lindu, který modeluje tebe samotného... A ten tvůj záhadnej zdroj energie ze souhvězdí Persea jsou ty stabilizátory a transformátory, co máš doma pod stolem...

– To myslíš vážně?

– Smrtelně... je to úplně jasné.

Nebyl jsem schopen slova. To je nepředstavitelné. Mně se do mého simulovaného světa dostal svět reálný... Je to vůbec možné?

– Nemáš cigaretu?

– Jo..., sirky jsou za tebou na registru.

Zapálil jsem si.

– Lze toho nějak využít pro hru samotnou?

– No jistě... Tohle se ještě nikomu nepodařilo. Je to obrovská šance. S tímto totiž ten program PEKELNÉHO ŽIVOTA nepočítá. Ani nemůže, protože u SIM-CLAIRA 06 je to neproveditelné, prostě to nejde a tak tato možnost ani není uvažována v programu té hry. Pokud se to u toho tvýho zdrátovanýbo hybridu povedlo, máš v ruce tajnej trumf, o kterém nemá simulátor ani ponětí. Doteďka jsi byl absolutně bezmocný, vláčen tím jeho programem. Teď se hra otočila... Ty budeš ovládat program...

Jack se usmál.

– Hmm..., to je docela zábavná situace. Fakt by ti měla firma SIM-CLAIR udělit nějaký vyznamenání. Pravděpodobně budeš první, kde doběhne ten jejich světovej program...

– Hovno... Potřeboval bych tě tam.

– Kde?

– V PEKELNÝM ŽIVOTĚ.

– Vždyť mě tam máš v podobě Barryho.

– Jo... to mám, jenže tam ze sebe děláš totálního blbce a tohle z tebe nevymáčkne...

– To je mi líto...

– Počkej..., dejme tomu, že by se mi povedlo, i když zatím nevím jak, ten program dokonale ovládat... jenomže ten mohu ovládat tady, venku, po konzultacích s tebou... Jenomže tam mně všechny tyto znalosti chybí, tam jsem úplně nahranej, protože tam si tohle nikdy nemůžu uvědomit... chápeš to?

– Chápu to dokonale. Samozřejmě, že tady by šlo něco vymyslet, i když ani já zatím nevím co, ale určitě by se něco našlo. Ale nikdy to řešení nemůžeš vzít tam, takže je plně zbytečné o tom vůbec přemýšlet. Chtěl jsem ti jenom objasnit, oč jde, což se mi doufám povedlo.

– Jo... to se ti teda povedlo. Doprdle, Jacku, neblbni... Musíš mi říct, co mám dělat. Ostatně ty jsi hlavní konstruktér toho monstra...

– Udělej cokoliv..., je to úplně jedno. Jenom to nenechávej plavat. Dělej experimenty s tím programem. Jakékoliv. To je věc, se kterou ten simulátor nepočítá. Musí dělat něco, na co není připravenej a co nedokáže řešit. Experimenty s tím programem určitě řešit nedokáže,

protože na tuto eventualitu není zařízen. Já bych řekl, že se stáhne do sebeobranu a nebude mít čas chystat ti nějaký pasti.

– A nebo to může být obráceně a v sebeobraně může zničit celou Zemi nějakou explozí.

– To máš pravdu, i k tomu by mohlo dojít. Jenže pokud tohle použije, musí ti automaticky na počítadle bodů naskočit 10 000 a o to ti přece jde, ne?

– To není tak jistý...

– Já myslím, že ano. Pokud dojde k nepřežitelným podmínkám, musí být hra ukončena s maximálním počtem bodů. Pokud ne, tak vždycky musí existovat možnost, jak se z toho dostat.

– Taky je tu možnost, že mi shoří simulátor.

– Jo..., to je taky jedna z možností.

– To jsi mi teda pomoh...

– Dělán co můžu.

– To ten Barry tvrdí taky.

V institutu jsem dlouho nevydržel. Odešel jsem hned po obědě. Rozhodl jsem se, že to už nebudu dál protahovat a dneska odehrajú všechny zbývající kola až do deseti tisíc. Dnes a nebo nikdy.

Odhaduju to tak maximálně na čtyři kola. Pokud se to nepodaří, vezmu Betty, nahlásím Ackermanovi dovolenou a odletíme někam na Kanárské ostrovy. Potřebuji vypnout. Už dlouho. Už je toho moc. Dnes a nebo nikdy.

Po cestě jsem si dal v baru U TŘÍ STEHEN panáka a potom už nejkratší cestou domů k SIM-CLAIROVI.

Neprotahoval jsem to. Zamknul jsem byt, spustil rolety a oživil simulátor. Tlačítko P L A Y jsem stiskl v téměř hypnotickém stavu.

– Co je to tam za zmatek na čtvrtým nádvoří?

Barry vypnul simulátor, udělal si několik poznámek a otočil se ke mně.

– Kluci dávají dohromady rektenu.

– Nikdy jsem nevěděl, k čemu to je.

– Zjednodušeně je to pozemská stanice pro příjem mikrovln či laserových paprsků přenášející energii z orbitální elektrárny.

– Aha... my budeme přenášet nějakou energii?

- Jo...
- My tam máme nějakou elektrárnu...? Na oběžné dráze?
- Nemáme zatím vůbec nic, ale za pokus to stojí.
- Já myslel, že před sebou máme důležitější věci. Ty se chceš na to všechno vykašlat?
- Blbost..., právě to s tím souvisí...
- Nechápu.
- Je to geniální myšlenka a budeme první, kdo ji dovede až do konce.
- Tak už mě nenapínej.
- Tady v tom simulátoru tě mám přesně popsanýho a definovanýho... do nejmenší molekuly, atomu...
- No dobře...
- Vyšlu tě někam pryč..., někam, kde bys mohl být užitečnější, pro nás pro všechny...
- Vůbec nic nechápu.

Barry zaujal svou oblíbenou pozici s nohama na stole.

– Přišel na to už někdy ve dvacátém století Norbert Weiner. Mimochodem otec kybernetiky. Tvrdil, že kdybychom dovedli rozložit člověka na atomy, nebo spíše ho na atomové úrovni detailně popsat, bylo by možné údaje o těchto atomech vysílat z jedné části vesmíru do druhé a tam by byla bytost přijímačem zopakována.

- Aha...
- Otevřel jsem si plechovku s pivem.
- Takže ty mě vyšeš někam do vesmíru...
- Ty tam máš někde přijímací stanici, která mě zase složí?
- Nemám...
- Aha...
- Neboj... všechno se vyřeší, určitě na něco přijdu, řádnou přijímací stanici nebudem potřebovat.
- Je to šílené, ale zkus to.

Na čtvrtém nádvoří bylo rušno. Chlapi pod vedením Marka Loira pobíhali kolem něčeho, co připomínalo obří parabolickou anténu, tahali za sebou spousty drátů a dávali dohromady motory umožňující pohyb a natáčení rekteny.

- Čau Miku... myslíš, že se to povede?

– Věřím Barrymu.

– Jde o to, aby tam potom ještě něco zůstalo. Aby se to všechno nerozpeklo a nezničilo. To by pro nás bylo bezcenné...

Nevěděl jsem o čem mluví.

– A Barry ti říkal, jak to chce provést?

– No, vím akorát to, že na ten trh chce zaměřit koncentrovaný paprsek energie a tím ho zničit a paralyzovat jeho obranu.

– Barry to má všechno spočítané a vyzkoušený na simulátorům. My tam pak jenom přijedeme a posbíráme zboží.

– Pokud tam něco zůstane.

– Určitě.

Rick s Gasperem natahovali tlustý kabel do Barryho elektronické jeskyně.

– Jestli to tu všechno děláme na hovno, tak končím...

A já si k tomu potichu dodal: A já s tebou...

– Miku, kdy pojedeme pro nový ženský? Už nám jich osm chybí.

– Zítra.

– V to doufám. Kdybyste se rači zajímali o pořádný věci, než o takový blbosti jak zničit W. CENTRUM energetickým paprskem. Taková krávvovina mohla napadnout jenom Barryho. Ale že na Steva, Alberta a Murphyho posledně nevyšla ženská, protože přišli pozdě, to vás nezajímá...

– To je mi líto.

– Nic proti tobě ani Barrymu nemám, Miku..., ale varuju vás. Chlapi už začínají být nervózní.

– Dobře..., řekni jim, že zítra vyrazíme pro ženský.

Zachránila mě Katherine. Měla službu v kuchyni a když jsem přecházel dvůr, vyhlídla náhodou z otevřeného okna a začala příšerně ječet. Řvala a vytřeštěně zírala na něco za mnou.

Stačilo mi to. Posledních čtrnáct dní mě naučilo, že musím být neustále ve střehu. Uskočil jsem za hromadu dřeva a zalehl. Současně s tím se ozvala střelba z rychlopalné automatické pušky. Věděl jsem, že tahle zbraň má projektily s úžasnou průbojností a razancí a že ta hromada mě na dlouho neuchrání. Vytáh jsem pistoli, přesunul se na druhou stranu své barikády a opatrně vystrčil hlavu. Střelba se soustřeďovala doprostřed mé hromady a vycházela z okna ve třetím

patře. Zamířil jsem a začal střílet. Moc šanci jsem neměl. Útočník byl příliš dobře krytý a jeho pozice téměř ideální. Z okna byla vidět pouze hlaveň, Palba se přesunula nebezpečně k místu, kde jsem ležel. Jediné otevřené okno a dveře, kam jsem mohl skočit, to byla kuchyně, vzdálená ovšem dobrých padesát metrů. Ohlídl jsem se, abych zvážil své možnosti na té padesátimetrové trati ostřelované šilencem ze třetího patra. Z kuchyně se najednou vysunula hlaveň protiletadlového kulometu.

Polilo mě horko. Asi dvě nekonečně dlouhé vteřiny jsem se zmítal v pocitu beznaděje a marnosti, než jsem si uvědomil, že ten kulomet se zaměřuje na okno ve třetím patře a ne na mě.

Spustil to v pravý čas, protože na předloktí jsem najednou ucítil ostrou bolest a z ruky mi vytryskl gejzír krve. Automatické puška rázem zmlkla. Kulomet z kuchyňského hnízda vytrhl celý kus ostění okna, za kterým se útočník skrýval. Doslova vyrážel cihly ze zdi a když skončil, zůstala ve třetím patře obrovská díra jako po výbuchu granátu. Vstal jsem. Ruka šíleně pálila a krev okapávala do prachu. Na nádvoří přiběhli Lynn s Davem se samopaly.

– Už je to dobrý... Kdo to byl?

– To ještě nevíme, šel tam Michael.

– Vidím, že si budu muset pořídit osobní stráž. Kdo střílel z té kuchyně? Bude si moci dnes sám vybrat ženskou...

– Nevím...

Odešel jsem ke kuchyni a otevřeným oknem skočil dovnitř.

Byly tam jenom tři ženský. Asi třicetiletá Gladys a dvě nějaký mladý cácorcky. Z hlavně kulometu se ještě kouřilo. Gladys něco míchala na plotně a ty holky umývaly nádobí.

– Kam zmizel ten chlap, co odsud střílel?

Gladys se podívala na jednu z krásek. Byla nakrátko ostříhaná a mohlo ji být tak devatenáct. Položila talíř na stůl a řekla:

– Já jsem střílela.

Sedl jsem si na stoličku, aby mě to neporazilo.

– Tak ty jsi střílela? A kde ses to naučila?

– Ve výcvikovém táboře v Nauby.

– Jak se jmenuješ?

– Jessie Clarková.

– Díky, Jessie...

– Není zač. Bylo mě úplně jedno, jestli zakalíš nebo ne. Nešlo mi o to tě zachránit. Prostě jsem si vzpomněla na svá krásná léta v Mauby a chtěla si zase zastřílet..., a tohle byls jedinečná příležitost. Zvlášť když se tu váli tak spolehlivá zbraň. Dostala bych ho i pistolí, jenomže ta tu nebyla.

– Bohudík... Ten kulomet ho smetl první dávkou. Nicméně ti děkuju.

– Rádo se stalo.

Pak opět uchopila další talíř a pokračovala v utírání nádobí.

Vyšel jsem ven.

– Začíná tu být poněkud horko, Miku, co?

– Jo to začíná.

– Barry, situace začíná být kritická. Jak dlouho ti to bude všechno trvat?... A má to vůbec nějaký smysl?

– Nemáš jinou možnost. Jestli chceš, tak se jdi projít po nádvoří a on už se nějaký ten střelec najde. Mám napojenu rektenu, zítra, nejpozději pozítří to můžeme spustit.

– Dnes v noci nezamhouřím oka. Musí to být zítra. Víc jak den asi nevydržím. Střílí po mě už kde kdo. Připadám si jako figura na střelnici. Nebýt teď tý mladý ještěřky, tak už jsem hotovej.

– Skok časoprostorem se ještě nikdy neuskutečnil. Budeš první, ale nesmíš na mě spěchat... Potřebujeme vysoce koncentrovaný paprsek energie. Spočítal jsem, že pokud se nám to podaří, stačí průměr rekteny čtyřicet metrů... Ta naše má čtyřicet šest.

– To všechno je skvělý... a co dál?

– Potřebuju zajistit ochranné pásmo kolem rekteny. Alespoň dvě stě metrů. Bude to vyžadovat evakuaci celého jižního křídla, protože pohyb živých tvorů v tomto pásmu je pro ne velmi nebezpečný.

– Na to se vykašli. Pokud to neovlivní provoz rekteny, ať si tam zůstanou. Už mi na nich nezáleží.

– No dobře..., jak myslíš. Provoz rekteny neovlivní.

Barry se posadil a pokračoval:

– Původně to bylo vymyšleno tak, že nejprve byla energie vysílána na retranslační geostacionární družici a odtud odrážena do té pozemské rekteny. My žádnou takovou družici k dispozici nemáme.

Ale to nevadí. Zkusíme to i bez ní. Taky nejsme schopni zajistit tu energii v podobě svazku mikrovln. To už mám ale taky vyřešeno. Máme tu přece vysoce účinné laserové antibalistické dělo. Dříve mu energii dodávala právě ta orbitální elektrárna.

Je úplně v pořádku, jde o to ho jenom propojit s rektenou, s modulačním zařízením a simulátorem, což se právě v tuto chvíli děje. Takže to nemá žádný zádrhel?

– Ale samozřejmě že má. Hned několik. Ale věřím, že se dostaneme i přes ně.

– Říkal jsi, že nemáme k dispozici žádnou orbitální elektrárnu...

– To nemáme..., nebo o nějaké víš?

– Vole...

– Elektrárnu nemáme. Zato máme mimořádně silný zdroj v souhvězdí Persea. Záhadný zdroj, ale to nám může být jedno. Hlavně, že je dostatečně silný.

– Takže my tou rektenou zachytíme energii z toho zdroje, dodáme ji laserovému dělu a ten tuto energii, která bude přemodulována a ponese informaci, vyšle do vesmíru. Tou informací budu já. Chápu to dobře?

– Úplně.

Zapálil jsem si cigaretu. Barry si otevřel plechovku s pivem.

– Kam mě vyšeš?

Dal si nohy na stůl opatrně mezi změt' drátů.

– To zatím nevím..., ale určitě někam, kde nám budeš něco platnej. To všechno ještě zbývá dořešit. Ovšem nemůžeš toho na mně chtít najednou moc. Za poslední dva dny jsem udělal tolik práce, co nedokáží ani velké specializované výzkumáky za několik let. Všechno bude oukej. Neboj... Už jsem tě někdy zklamal?

– Zatím ne... Ale nerad bych, kdyby to zrovna teď bylo poprvé.

– Teď si potřebuju na hodinku odpočinout. Pošleš mi sem Yvetu?

– Která to je?

– Když se jich zeptáš, tak ti to řeknou.

– Jen jestli není zrovna v kuchyni.

– Není..., je ve sklepě.

Na chodbě jsem potkal Michaela a Lynnem.

– Jestli jdeš ven, Miku, tak na to zapomeň.

Oba měli samopaly, kolem opasku pověšeny granáty a Lynn táhl ještě kulomet.

Co se děje?

– Čekají tam na tebe. Vzbouřili se... Vede je Patrick.

– To je skvělý... Kolik je jich a kolik je vás, co jdete se mnou?

– Jich je něco přes dvacet a s tebou jdeme my dva a ještě Dave s Sollym a Rogerem. Jolly se ještě pokouší podzemím dostat do muničního skladu. Sežene nějaký zásoby a potom ho vyhodí, aby k nám nemohli sklepem.

– To je opravdu tak vážný?

– Smrtelně.

Vrátili jsme se do Barryho jeskyně a vysvětlili mu situaci. Barry to vzal celkem klidně.

– Nevadí..., pivo tady máme a rektena s laserovým dělem a modulátorem už jsou propojeny. Ven už vůbec nemusíme.

– Nechápu, kde se v tobě najednou vzal ten klid.

– Vyřešila se nám otázka, kam tě pošlu.

– Aha... a kam, jestli to není tajné?

– Nazpátek.

– Kam nazpátek?

– Někam..., ale nazpátek. Tam v klidu zlikviduješ všechny ty vzbouřence a k žádné vzpouře nedojde.

– A jak se dostanu zpátky?

– Nedostaneš... My tady na tebe počkáme.

– Hmm... a nehrozí tady nebezpečí nějaké časové smyčky? že se vždycky, když se dostanu znova až sem, že zase nebudu odeslán zpátky...?

– Nehrozí... a i kdyby, tak co... alespoň budeš věčně žít a žádná nemoc tě nesklátí...

– Tobě se to mluví...

– Do hajzlu co ještě chceš? Vždyť ti říkám, že to bude první experiment tohoto druhu na světě, tak po mně nemůžeš chtít vědět všechny jeho důsledky. Buď seš ochoten to vyzkoušet a nebo ne.

– A co kdybychom tam na zkoušku poslali někoho jinýho? To by přece bylo dost průkazné ověření, ne? Protože jakmile by se to povedlo, vzbouřenci by neexistovali...

– Jo... to máš celkem pravdu. Ovšem simulátor má pouze tvý údaje, a nikoho jinýho...

– Tak je necháme zpracovat.

– To nedokáže... Simulátor, kterej sesbíral údaje o tobě je daleko dokonalejší než to moje zdrátovaný monstrum. To prostě nedokáže. Detailně rozložený na atomy existuješ pouze ty a tak se dá pracovat pouze s tebou. Začínáš mít strach?

– Moment... a to, když mě odešlete, tak to tady zmizím, a nebo jak?

– Pro boha živého, kolikrát ti mám říkat, že nevím?... Pravděpodobně ano..., aby nedošlo k nějakému časovému paradoxu, ale nevím... Sám čekám, jak to všechno dopadne, tak už se mě na nic neptej.

Byl jsem z toho otrávenej. Venku se ozvala střelba. Do místnosti vtrhnul Jolly.

– Mám na konci chodby nějaký krabice s municí a granátama, pojd'te mi pomoci...

– Michaeli, vem ostatní a skočte tam.

Zeptal jsem se Barryho:

– Co potřebuješ?

– Nic,... klid. Provedu zkoušky spojení a několik dílčích ověřovacích simulací. Na vás akorát je, aby nás do té doby nedostali ti bastardi tam venku.

– Spolehni se, to bude v pořádku. Toto je jedno z nejvýhodnějších míst v celém zámku. Přístupné pouze dvěma vchody, přičemž jeden právě Jolly zničil.

– Tak jo... teď chci klid.

Venku bylo ticho. Ty svině asi přemýšleli, jak by nás nejlépe dostali. Všech pět mých posledních lidí, nepočítám-li Barryho, zaujalo pozice ve střílnách, odkud byl celý dvůr jako na dlani.

Ale nedělo se vůbec nic. Po hodině jsme se dohodli, že hlídkovat budou pouze dva, zatímco ostatní budou odpočívat. Pravděpodobně spoléhají na to, že nás tu vyhladoví.

Navou se mi honily události posledních dní. Nebyl jsem schopen odhadnout, odkdy se to všechno tak zvirtlo. Odkdy mi přestali ostatní věřit... Obrat v celé věci nastal, když jsem odvolal to přepadení W.

CENTRA, kterého se všichni zpočátku báli, ale postupem doby se na to naopak začali těšit a chtěli to uskutečnit. Potřebovali na něčem tu svou beznaděj vybit. Na čemkoliv. Oni věděli, že jejich smrt se blíží, zatímco já pořád doufal, že Barry na něco přijde. To byl asi zásadní rozdíl mezi námi. Nebýt Barryho, tak to W. CENTRUM přepadnem. Jenže ke konci se mi už nechtělo nic riskovat a věřil jsem jenom Barrymu.

Na dvoře se ozvala exploze a najednou tam byl vidět čilý ruch. Chlapi zaujali palebná postavení a zahájili palbu.

Vzbouřenci byli naivní a zcela evidentně jim bylo všechno jedno. Dostávali to jeden po druhém a na dvoře nakonec zůstalo ležet šest lidí. Poznal jsem mezi nimi i Steva. Taky jsem pochopil, oč jim šlo. Chtěli se dostat pod nás a pak vyšplhat po stěně a zneškodnit naše střelny. Nevím, jestli se pod nás někdo dostal, ale Lynn tvrdil, že ne. Jolly přinesl zrcadlo a připevnil je na násadu od lopaty. Pak jej opatrně vysunul a sledoval zeď pod náma. Ozvala se střelba, ale střelce rozprášil Rogerův kulomet.

– Je tam Antony..., řekl Jolly.

– Co s ním uděláme?

– Jakmile začne lézt po zdi, nemáme naději. Musíme něco udělat, dokud je dole pod zdí.

Lynn vzal z krabice jeden granát.

– Jolly..., kde je přesně?

– Asi pod Michaelovou střelnou...

– Dobře...

Lynn odjistil granát a pustil jej ze střelny těsně podél zdi. Exploze nebyla velká, ale pokud granát dopadl někde v okruhu deseti metrů od Antonyho, tak už prokazatelně neexistoval. Dave s Lynnem zahájili palbu a Jolly opatrně vysunul to svoje zrcadlo. Rozstřelili mu ho.

– Viděl jsi něco?

– Jo... Máme trochu krvavý stěny. To je všechno. Rozmázlo ho to až do úrovně patra...

Vzpomněl jsem si na Lindu. Kde teď asi je? Žije ještě, nebo ji už z pomstychtivosti zabili? Umučili? Jsou schopní všeho. Přemýšlel jsem, jak se k Lindě dostat. Musím ji přece zachránit.

Do chodby vstoupil Barry.

- Tak jdem?
- Kam?
- O pár dní dozadu...
- Ty jsi na to přišel?
- To uvidíme...

Šel jsem za ním. Byl jsem z toho nějak nervózní.

- Je to tutovka?
- Hovno je tutovka. Jel jsem na doraz. Víc nedokážu. Buď, do toho půjdeš, nebo ne...

Barry už byl taky nervózní. Byl přetaženej. Bylo toho na něj v posledních dnech taky hodně. A na mě taky. Oba dva jsme byli s nervama v koncích. Bylo toho moc a moc rychle.

- Kam mě pošleš?
- Nech se překvapit...
- Ty to nevíš.
- Samozřejmě, že to nevím, ty vole... Jak bych to tak moh asi vědět? Dám ti zápornej čas a to ti musí stačit.

– Co když se objevím někde v pravěku. To bych vám byl houby platnej a sobě taky.

- To je blbost. Tolik energie mít nebudeš.
- Víš alespoň něco?
- Na tohle je můj simulátor krátkej. Zkoušel jsem nějaký hrubý výpočty a podle těch by tvůj skok měl dělat jeden až čtyřicet let...
- To je docela slušné rozmezí.

– Krucinál, a co vlastně chceš? Sežeň mi nejdokonalejší simulátory počítače, lasery a všechno to ostatní a já tě dostanu kamkoliv a s přesností na tisícinu vteřiny...

– Budu existovat v tom minulým světě dvakrát? Vlastně třikrát, protože ještě s tím bych měl bejt taky tady?

- Vím já...? Vím to samý, co ty.

Přišli jsme do Barryho počítačové jeskyně. Už jsem si zvykl opatrně překračovat tu zmet' drátů, napáječů, pomocných zdrojů, paměťových jednotek a plechovek od piva. Barry mi ukázal na židli u stolu.

- Teoreticky bych tu vlastně nemusel vůbec bejt...
- Teoreticky ne..., ale já chci vidět, co se s tebou stane. Všechno je

připraveno. Rektena je zaměřena na zdroj energie, modulátor je napojen na program toho záhadného simulátoru, co tě tak rozložil a taky je spojen s laserovým dělem. Podle výpočtů máme energie dost, ale ne zas tolik, aby tě to hodilo do nějakého závratného neznáma. Doufám, že víš, koho máš zlikvidovat...

– Do hajzlu..., zastav to. Já to vím, ale ten simulovaný program to neví...

– Mě snad raní...

– Doprdele... jestli nakonec zapomenem na nějakou takovou maličkost, tak je to celý v hajzlu...

– To vím taky.

Barry přistoupil k simulátoru.

– Teď to v rychlosti doplníme. Napojím tě. Bude to chvilka. Přenesli jsme do programu poslední záznamy o tom, co se právě událo a že musím zlikvidovat Patricka a jeho kumpány.

Barry si pak otevřel další plechovku piva (kolikátou už asi?) zapálil si cigaretu a řekl:

– Tak pojedem?

– Mám něco dělat?

– Nic.

Barryho prsty běžaly po klávesnici terminálu a já myslel na Lindu, co s ní asi udělali. Na dvoře se znova ozvala střelba. Pocítil jsem zvláštní úzkost, jakoby mě někdo obracel naruby. Myslel jsem na první skok časoprostorem v dějinách lidstva, na nápis v hale Coca coly: ZASTAVTE SVĚT, CHCI VYSTOUPIT, na Paula, jak tam ležel v té krvavý kaluži a nejvíc ze všeho na Lindu...

Ucítil jsem kouř a otevřel jsem oči. Místnost byla zahalena modrým dýmem. Rozkašlal jsem se. Ze SIM-CLAIRA se kouřilo a na koberci se svíjely roztavené dráty. Koberec doutnal. Horní plechový kryt simulátoru byl do červena rozžhaven jako plotna.

Začal jsem si pomalu uvědomovat jednotlivé souvislosti.

Pohlédl jsem na obrazovku terminálu. Ta fungovala ještě normálně a byl na ní text:

JMÉNEM FIRMY SIM-CLAIR VÁM BLAHOPŘEJME KE SKVĚLÉMU VÝKONU.

SE ZISKEM 8 798 BODŮ JSTE SE DOSTAL AŽ NA DRUHOU

PŘÍČKU POŘADÍ NAŠÍ SIMULAČNÍ HRY „PEKELNÝ ŽIVOT“.

SOUČASNĚ S TÍM VÁM S POLITOVÁNÍM OZNAMUJEME, ŽE JSTE V SIMULOVANÉM ŽIVOTĚ ZAHYNUL.

PEVNĚ VĚŘÍME, ŽE SE S VÝROBKEM NAŠÍ FIRMY BUDETE I NADÁLE SETKÁVAT PŘI DALŠÍCH DOBRODRUŽSTVÍCH V „PEKELNÉM ŽIVOTĚ“.

TĚŠÍME SE NA VÁS.

Záclony začaly hořet. Všechno bylo zbytečné. Všechno.

Obrazovka zhasla společně se světlem. Teprve teď automat vyhodil mé zesílené jističe. V temném skle obrazovky jsem za sebou zaregistroval pohyb. Otočil jsem se.

Byl tam... stál tam, úplně nahý... Stál jsem tam já sám...

Zírali jsme na sebe, ozařování plameny hořícího bytu.

Stál jsem před sebou samým, jako před odrazem v zrcadle.

Můj prokazatelně hmotný odraz měl temně červené bělmo očí a v tu chvíli jsem si uvědomil, že pokud nechci dva roky čekat na smrt jako rakváč (a se mnou celé lidstvo), tak musíme oba uhořet.

Vrhnul jsem na na něj... Na sebe.

